

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

23. ŘÍJNA 2011

Z obsahu:

Modlitba bezmezné důvěry

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. října 2011
- strana 2 -

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (1)

Bruno Facciotti
- strana 4 -

Škola v Nane Nane v Tanzanii

Evangelijní socialismus
P. Riccarda
- strana 5 -

Vzhůru srdce

Homilie při rozloučení
s Donem Stefanem
Gobbim v bazilice
Milosrdné lásky v Collevalenza
30. června 2011
- strana 7 -

Matka Církve Meditace

P. Ivana Pojavnika
při exerciciích MKH
v Collevalenza
- strana 8 -

Jako pramenitá voda pro žíznivé

Gabriele Kubyová
- strana 9 -

Ježíšova poselství P. Ottaviovi

Michelinimu (13)
- strana 11 -

Neděle 23. října - Den modliteb za misie

Znění největšího přikázání, které slyšíme z Ježíšových úst jako odpověď na farizejskou otázku, bylo všem Izraelitům dobře známé. Pán Ježíš cituje tento text s pohotovostí a samozřejmostí nejen jako pravý Izraelita, ale také jako autor tohoto nejdůležitějšího přikázání. Ti, kteří slyšeli jeho odpověď, jistě měli

ve živé paměti i významný text, který je doprovází. Najdeme jej v 5. knize Mojžíšově v 6. kapitole, která stojí za přečtení a za zamyslení. Hospodin nejdříve zdůrazňuje význam svého přikázání a připomíná povinnost předávat je věrně dalším pokolením. Mluví o něm jako o existenční nezbytnosti, kterou si má člověk od rána do večera všemožně připomínat. Neméně důležité je Hospodinovo upozornění, které pak následuje: „Až pak se ti povede dobře, dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina! Nesmíš chodit za jinými božstvy národů, které jsou kolem tebe, aby Hospodin, tvůj Bůh, nevzlplál proti tobě hněvem a nevyhladil tě z povrchu země.“

Platí toto Boží varování ještě dnes? Není o tom pochyb: Nepomine jediné písmeno ze Zákona, a ten, kdo by je zrušil a vyučil tak lidi, bude v Božím království nejmenší. Hospodin zná své tvory, ví, jaká je jejich přirozenost a náklonnost od té doby, co se vystavili smrtelnému nebezpečí a uvolili se navázat s ďáblem dialog, ve kterém mu podlehl. Součástí smlouvy, kterou pak Hospodin uzavřel se svým vyvoleným lidem jako se svým „zvláštním vlastnictvím“, je tedy nejen zaslíbení požehnané budoucnosti, ale také hrozba možného vyhlazení z povrchu země. A tak spolu s přikázáním přechází do Nového zákona i Boží varování. I pro nás platí jako pro obec v Sardech: „Probud se, rozpomeň se na to, co jsi přijal a slyšel, zachovávej to a změň se. Neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj!“

Taková slova neradi slyšíme. A co neradi slyšíme, na to se snažíme rychle zapomenout. V té věci

se nijak nelišíme od vyvoleného národa. Ale protože Hospodin je věrný a nemůže zapřít sám sebe, dále i k nám posílá proroky, aby nás napomínali, ale my je ke své velké škodě dále kamenujeme, jak jen můžeme.

Jedním z těchto proroků je svatý František z Assisi. Proslavil se svým radikálním obrácením.

Opustil prostředí, ve kterém si nejdříve spokojeně žil, dnes bychom řekli, jako zlatá mládež. Uvědomil si, že on i jeho krajané nedostatečně respektují ona první a největší přikázání: nemilují Pána svého Boha z celého srdce, z celé duše a z celé mysli a už vůbec ne bližního jako sebe. Nerozhodl se pro nějaké výstřednosti, ale začal zachovávat přikázání do všech důsledků, tak jak by je měli vlastně plnit všichni lidé. A kupodivu, získal nesmírné zástupy následovníků a přivolal na sebe a svou družinu přímo nápadné Boží požehnání. Již na první kapitulu řádu jich přišlo pět tisíc a za 100 let po jeho smrti se jeho bratři počítali na statisíce.

Ale krátce předtím, než své bratry opustil, neměl důvod k velké radosti, protože mu Pán ukázal smutnou budoucnost nejen jeho řádu, ale i církve. František krátce před smrtí shromáždil bratry, aby je napomenul a varoval před velkým úpadkem horlivosti a víry a před budoucími nesnáze a útrapami. Současná doba nese všechny znaky tohoto devět století starého proroctví, které se ani neodvažujeme celé zveřejnit (str. 10).

Hospodin varoval: Až se ti bude dařit dobře, dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina. Není to nápadně příznačné právě pro ty země, kterým se vede nejlépe, že zapomínají na Pána a jeho přikázání? Shodují se na tom dávná i současná proroctví a především o tom svědčí současná skutečnost. Nestačilo by na to celé číslo Světla, kdybychom chtěli vypočítávat příklady výslovné neposlušnosti, a to i na nejvyšších místech. Další číslo by naplnil výčet příkladů,

Dokončení na str. 13

Modlitba bezmezná důvěry

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 5. října 2011

Drazí bratři a sestry, obrátit se na Pána v modlitbě zahrnuje radikální akt důvěry s vědomím, že se svěřujeme Bohu, který je *milosrdný a dobrotivý; váhavý k hněvu, bohatý v lásce a věrnosti* (Ex 34,6-7; Ž 86,15; srov. Jl 2,13; Gn 4,2; Ž 103,8; 145,8; Neh 9,17). Z toho důvodu bych chtěl dnes rozjímat s vámi o žalmu zcela prosyceném důvěrou, v němž Žalmista vyjadřuje svou jasnou jistotu, že je veden a chráněn, bezpečný před každým nebezpečím, protože Hospodin je jeho pastýř. Jedná se o 23. žalm, podle číslování řecko-latinského 22. – text pro všechny důvěrně známý a oblíbený.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám: tak začíná tato krásná modlitba a připomíná pastevecké prostředí nomádů a zkušenosti ze vzájemného poznání, jaké se utváří mezi pastýřem a ovce, které tvoří jeho malé stádo. Obraz vyvolává atmosféru důvěry, intimnosti, něžnosti: pastýř zná své ovce každou jednotlivě, volá je jménem a ony ho následují, protože ho znají a důvěřují mu (srov. Jan 10,2-4). On o ně pečuje, chrání je jako vzácný majetek a je připraven je hájit, zaručit jim blahobyt a život v klidu. Je-li pastýř s nimi, nic jim nemůže scházet. Na tuto zkušenost se odvolává Žalmista, když nazývá Boha svým pastýřem a dává se od Něho vést na bezpečné pastviny: *Vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, občerstvuje mou duši. Vede mne po správných cestách pro svoje jméno.* (v. 2-3)

Důvěra v pastýře

Před naším zrakem se otvírá pohled na zelené pastviny a prameny čisté vody, oázy míru, k nimž pastýř provází stádo, symboly míst, na která

Hospodin vede Žalmistu a kde ten se cítí jako ovce, které leží na trávě vedle pramene a odpovídají nikoliv v napětí a ve stavu pohotovosti, ale jsou klidné a důvěřivé, protože místo je bezpečné, voda je čerstvá a pastýř nad nimi bdí. A nezapomínejme, že tato scéna vyvolaná žalmem je situována do země z velké části pustinné, kterou trápí horké slunce, kde polonomádní středo-východní pastýř žije se svým stádem ve vyprahlých stepích, které se prostírají kolem osad. Ale pastýř ví, kde najít trávu a čerstvou vodu, nezbytné pro život, umí zavést do oáz, kde se duše „osvěží“ a je možno obnovit síly a novou energii, aby se dalo vyrazit na cestu.

Jak říká Žalmista, Bůh ho vodí k „travnatým pastvinám“ a „klidným vodám“, kde je všeho nadbytek, všechno je naděleno v hojnosti. Je-li pastýřem Hospodin, ani na poušti, místě nedostatku a smrti, nechybí jistota radikální přítomnosti života, takže je možno říct: „Nic mi neschází.“ Pastýři totiž leží na srdci dobro stáda, přizpůsobuje vlastní rytmus a vlastní potřeby potřebám ovcí, kráčí a žije s nimi, vede je po „správných“ cestách, pro ně vhodných, a s pozorností k jejich potřebám, nikoliv ke svým. Bezpečí jeho stáda je jeho prioritou a té věnuje všechny pozornost.

Drazí bratři a sestry, také my – jako Žalmista, pokud jdeme za „Dobrym pastýřem“, i když se nám trasy našeho života mohou zdát obtížné, namáhavé a dlouhé, často vedou také oblastmi duchovně vyprahlými, bez vody a s horoucím sluncem racionalismu – pod vedením Dobrého pastýře Krista máme jistotu, že jdeme po „správných“ cestách a že Hospodin, který nás

Dokončení na str. 12

Podmínka spásy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Na těch dvou přikázáních
spočívá celý Zákon i Proroci.*

Ježíšovi protivníci si nedají pokoj. Zapojili všechnu svou vynalézavost, aby konečně našli způsob, jak na Pána vyzrát. Mohli by se ze svých dosavadních nezdarů poučit, že jejich snaha je marná, ale jejich ješitnost je natolik zaslepuje, že nejsou schopni soudně uvažovat. Jestliže Boží Syn tak zaměstnává mysl těch, kteří Jej nenávidí, oč více bys měl na Něho stále myslet ty, který máš k tomu tolik dobrých důvodů. O tom hlavním důvodu bude řeč právě dnes. Farizejská provokace k tomu dává příležitost. Pros svého Pána, aby tě naučil přijímat každého s takovou trpělivostí a vytrvalostí, jak to činí On, a aby tě naučil moudrosti, jak využívat i škodolibé a zlé podněty k šíření pravdy a dobra.

Tak pracně připravená farizejská otázka se stává příležitostí, aby se mluvilo o tom, co je pro život člověka nejpodstatnější. Láska je totiž něco mnohem víc než pouhé přikázání. Láskou se tu rozumí něco jako životní způsob. Jestliže má zaujmout *celé srdce, celou duši a celou mysl*, pro nic jiného už v nich nemůže zbyť místo. *Srdce*, které zcela opanovala láska, miluje bezvýhradně a nezná žádná „ale“, žádná „až na“ nebo „vyjma“. *Duše* zcela ovládaná láskou nachází jen v ní všečen smysl, směr a způsob svého jednání. *Mysl* vedená bezvýhradně láskou smýšlí a cítí stejně jako její milovaná bytost. To, co opravdu zamilovanému ukládá láska, nepřipadá mu jako obtížná povinnost, ale jako vytoužená a oblažující radost. Je to veliký dar Stvořitele, který nás uschoptil milovat „až k zbláznění“. Nemá tedy být tímto darem milován v první řadě sám Dárce?

On je tvým Pánem, který panuje tím, že miluje. On tě miluje jako první a především skutečně *celou svou bytostí*, a proto ti dal bytí podle *svého obrazu*: bytí schopné a určené k tomu, aby milovalo. Bez lásky není člověk člověkem. Bůh jako dárce lásky však nemůže být pro tebe jedním z mnoha, který se má spokojit s tím, co na Něho zbude. Jeho láska je pro tebe vším a od ní máš všechno. Jeho máš tedy milovat přede vším a přede všemi. Neobávej se přitom, že by tvá bezvýhradná láska k Němu vylučovala každou jinou lásku, jinou radost a dobro. Právě naopak. Ona umocňuje každou pravou lásku

a každé dobro na nekonečno, vždyť všechno, co je skutečně dobré a krásné, je z nekončící řady jeho darů, kterými uskutečňuje svou lásku k tobě a které mají živit tvoji lásku k Němu.

Na rozdíl od „velké lásky“ mezi dvěma zamilovanými lidmi láska k Němu nikdy není slepá a hluchá. Lidská zamilovanost může vyústit do vlastní zahleděnosti, výlučnosti a izolovanosti, takže zamilovaným se zdá, že si zcela stačí sami dva. Ale úžasné vědomí, že Bůh tě *miluje jako sám sebe*, vede tě zcela opačným směrem, ven z úzkoprsé a sobecké nevšímavosti a uzavřenosti. Otcovo srdce stejnou láskou jako tebe miluje i všechny tvé bližní. Všichni ti, které potkávaš, ať už jsou ti milí, nebo protivní, všichni, které znáš i které jsi v životě neviděl, kteří jsou předmětem stejně bezmezného a nezištného Otcovy lásky. Jak bys mohl nemilovat to, co tak velice miluje tvoje Láska? Bezmezná zamilovanost do tak dobrého Otce ti dokořán otevírá oči i uši, abys se stejnou vnímavostí, s jakou živě pociťuješ své vlastní bolesti, potřeby, tužby a nároky, začal vnímat i potřeby těch druhých, kteří trpí a strádají nouzí, hladem, opuštěností a lidskou zlobou. Láska k Otci tě učí, abys podobně jako On prožíval jejich bolesti, rány, opuštěnost a strádání jako své vlastní. Hojnost jeho darů tě nutí nejen k vděčnosti, ale také k vážnému zamyšlení, zda si z nich neukrajuješ nad míru pouze pro sebe na úkor těch, kteří nemají, co by si ukrojili.

Ačkoliv svět se tak usilovně pachtí za blahobytem, potřebných kolem tebe neubývá. Ani ve společnosti blahobytu nepřestávají platit Ježíšova slova: *Chudé máte vždycky s sebou.*⁽¹⁾ Je tomu tak proto, že ďábel nepřestal *obcházet* a stále *hledá*, komu by mohl ublížit⁽²⁾, a je mnoho těch, kterým zle ubližuje. Otcova láska si tě vybrala, abys ani ty nepřestal *obcházet a hledat*, komu bys mohl *nalít do jeho ran oleje a vína a obvázat je*⁽³⁾. Účinná láska k bližním je **jediný možný způsob**, jak opětovat nekonečnou lásku nebeského Otce. To jen pro naše pochopení je tato láska rozdělena do dvou přikázání, v jeho očích a jeho srdci je LÁSKA jedna a nerozdělená. Bůh se k nám přibližuje a snižuje v našich bratrích jako konkrétně dosažitelný předmět naší lásky. Neboť *kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí*⁽⁴⁾.

Nepřeslechni ani závěrečné Pánovo prohlášení: *Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.* V těchto dvou přikázáních je obsažen celý smysl zjevení, sama

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 22,20–26

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení – 1 Sol 1,5c–10

Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili

Dokončení na str. 11

podstata křesťanství, a tedy i křesťanské civilizace. Nejsou snad všechny současné krize a problémy především důsledkem skutečnosti, že se na tento prázaklad přestalo dbát a na jeho místo nastoupil egoismus jakožto **antiláska**? Odtud je třeba také vycházet při všech úvahách o krizi v církvi a o způsobech její obnovy. Dokud se sama podstata účinně nenaplní životem a skutky, všechno jiné „otevírání“, budování „struktur“ a rozvíjení „dialogu“ bude více ke škodě než k užítku. Pán ti dává jasný a výstižný návod, odkud máš začít reformu církve: od svého *srdce*, od své *duše* a od své *mysli*. Vyprázdni je co nejdříve od zamilovaných sobeckých bůžků i od své vlastní modly a pak je, očistěné modlitbou a pokáním, otevři Pánu, aby je *celé* mohl vyplnit neoddelitelnou láskou k sobě a k lidem tak, aby tuto tvou proměnu začalo zřetelně vnímat a pociťovat i tvé okolí. Tím způsobem začneš *vypravovat mezi pohany o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divech*⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 26,11; ⁽²⁾ srov. 1 Petr 5,8;

⁽³⁾ srov. Lk 10,29–37; ⁽⁴⁾ 1 Jan 4,20;

⁽⁵⁾ resp. žalm 96.

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (1)

Úvodem

Když se potkáš s člověkem, který je plný Boha, pozoruješ na něm smysl pro radost, pokoj a vitalitu. Ovládne tě chuť být lepším, odvážnějším v konání dobra. Cítíš touhu stanout mu po boku, udělat něco společně s ním, překonat návyky ubohé prostřednosti.

Snad právě proto nejsou světcí nikdy sami, rostou jako hrozen. Když čteme životopis svatého Kašpara Bertoniho, jeho osobnost si nás podmaňuje. Don Kašpar je „vydařený“ člověk.

Jako své mistrovské dílo mohl ho Duch Svátý formovat, jak chtěl, protože u něho nacházel učenlivost. Jeho život byl ustavičně „ano“ Bohu, který ho vedl po cestě stále vzhůru.

Měl ve zvyku opakovat větu, která ho vždy vedla: „Co všechno by z nás Bůh mohl udělat, kdybychom mu nekladli překážky a odpor!“

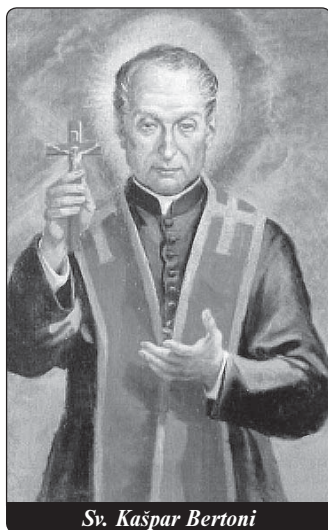
To je pravděpodobně tajemství jeho úspěchu. Jeho život probíhal v době velkých historických změn a procházel obtížnými a bolestnými situacemi.

Don Kašpar prožíval svou dobu intenzivně; ponořil se do svého okolí, „vyhrnul si rukávy“ a přidal svůj vklad k obnově církve a společnosti. Jeho příklad byl strhující: následovaly ho stovky mladých, vyhledávaly ho četné svaté duše jako duchovního vůdce, obklopovali ho kněží a laici při jeho neúnavné a široké apoštolské práci.

Modlitby, aktivity bez odpočinku, bdění, posty, dlouhé studium, katecheze, kázání, návštěvy nemocných v nemocnicích, vězňů, práce se seminaristy, kněžími, mládeží v oratořích, ve škole, ve zpovědnici.

Muž s chabým zdravím, vždy pozorný, vždy klidný, vždy usměvavý.

Byl to „vydařený“ člověk, kterého chtěli všichni spatřit, setkat

Sv. Kašpar Bertoni

se s ním, mluvit s ním. Proto ho Pavel VI. prohlásil r. 1975 blahoslaveným a Jan Pavel II. ho r. 1989 zapsal do seznamu svatých.

Kašpar podle tradice

Odpoledne 9. října 1777 sto metrů od fary sv. Pavla v Campo Marzo ve Veroně přesně v 16 hodin porodila paní Bertoni chlapce, který se měl pro Veronu stát velmi významným.

Nikdo to netušil, i když mu to mnozí přáli, protože byl netrpělivě očekáván. Maminka už předem rozhodla, že pokud to bude chlapec, bude to Kašpar. Mezi jeho předky se již mnozí s tímto jménem vyznamenali důvtipem a schopností zajistit rodu velký majetek. Posledním s tímto jménem byl jeho dědeček.

Trpké dělení

Matka jménem Brunora pocházela ze Sirmione na jezeru Garda a přinesla s sebou značné dědictví, velkou citlivost a typické rysy lidí od jezera. Její život byl poznamenán hlubokým utrpením, ale dokázala přemáhat příkladnou silou ducha všechny obtíže. Otec František byl notářem a v něm pokračovala světská tradice rodiny. Byl to člověk tvrdý a náročný, svému povolání se příliš nevěnoval, protože především se zabýval četnými

polnostmi, které rodina vlastnila v Illasi a v Caldiero. Nebyl asi příliš dobrým hospodářem, protože strýc Jakub a bratr Antonín chtěli v roce 1781 statky rozdělit, dříve než uvidí, jak jsou pro neschopnost zašantročeny. Začala tak kalvárie pro matku Brunoru, která musela následovat svého muže, když se rozhodl rozejít se s celou rodinou a usadit se v Gombionu di Caldiero, na malém statku, který patřil rodině.

Něžnost květu

Pobyt na venkově trval několik let. Bylo to období pro malého Kašpara šťastné a klidné. Vyrůstal v přísném a prostém prostředí venkovského života ve styku s přírodou, kterou se postupně učil milovat a respektovat. Neměl žádné kamarády. Otcovo chování, které často vedlo ke střetům s okolím, nutilo Kašpara žít o samotě. Ale krajina poskytovala chlapci nekonečné obzory a nesmírné množství barev. Jemné a sladké na jaře, teplé a dusné v létě a na podzim pestré spolu s bohatstvím plodů. V té době potěšila chlapce jedna příhoda více než cokoliv jiného: Dne 18. března 1783 se narodila malá Matylda, více než sestra. Prokazoval svou něžnost a lásku tomuto květu, kterému však bylo určeno, aby byl brzy přesazen do Boží zahrady.

Obrazy smutku

Za neobvyklého léta toho roku byly překonány některé rozpory s příbuznými a rodina se vrátila do města. Pro mladého Kašpara začala školní docházka, „luxus“, který si všichni dovolit nemohli.

Životní podmínky ve Veroně na konci osmnáctého století nebyly právě nejlepší. Zatímco v domech bohatých nic nescházelo, chudí jedli jen polentu a „utahovali si opasek“.

Děti většinou vyrůstaly na ulici, ponechány samy sobě. Organizovaly se v malých skupinách, živily se svým důvtipem a žebrotou. Škola byla privilegiem majetných rodin, které mohly zaplatit učitele a zajistit pro děti vhodnou kulturní úroveň.

Malému Kašparovi neunikly obrazy jeho souvěkovců vyzáblého vzezření, se svrabem, v záplatovaných kalhotách. Když mu jednou bral krejčí míru na oblek podle nové módy, prosil tajně matku, aby mu dala ušít něco jednoduššího, aby se příliš nelíšil od svých vrstevníků.

Mezi bolestmi a radostmi

Dne 11. listopadu 1786 poznamenala Kašparův život dramatická událost. Neštovice, které ve Veroně propukly, nebraly na nikoho ohled. Něžná Matylda, která měla tři a půl roku, byla postižena nákazou a v krátké době zemřela. V posledních týdnech nemoci drželi Kašpara ze strachu před nákazou daleko od rodiny. Když se vrátil, nic mu nemohlo nahradit prázdné místo a volání malé sestřičky. Byla to pro Kašpara tvrdá zkouška, protože sestra významně vyplňovala jeho samotu.

Je tu další jev, který se velmi projevil ve formaci jeho charakteru: neschopnost otce vést a spravovat zděděný majetek, který se velmi rozrostl spolu s dědictvím strýců. Tiživá situace poznamenala především matku, která po smrti Matyldy ztratila chuť k životu: její tvář nesla stále stopy smutku. Snad také proto se Kašpar stal bázlivým a v mnoha okolnostech neobvykle ústupným. Stačil však hudební nástroj nebo nekonečné prostory venkova v Gombionu, aby opět zazářil a ožil. Ve škole neměl nikdy problémy. Všichni učitelé o něm mluví jako o velmi dobrém a nadaném žáku, zvláště vnímavém v oblasti hudby.

Veselý mládenec se smyslem pro humor

Kašparovo dospívání se výrazně lišilo od jeho dětství. Život ve městě ho začal zajímat a velmi ho bavila škola. Po nižší střední škole nastoupil na vyšší stupeň. Jak svědčí jeho spolužáci, byl jakoby vyměněný. Stal se mezi spolužáky oblíbeným veselým vůdcem se smyslem pro humor, jak poznamenává jeho spolužák don Giovanni Battista Conati. Uměl bavit společnost mimikou a imitacemi osob. Organizoval koncerty vokální i instrumentální hudby, které sám řídil. Vydobyl si jméno i mimo školní prostředí.

Co však překvapovalo, byl jeho neobyčejný zájem o svět chudých. Po radostných chvílích mezi hudebními nástroji vyhledával chatrče chudých nebo lůžka nemocných.

Hluboká duchovní formace, jakou mu poskytl P. Luigi Fortis (ten se později stal generálem obnoveného Tovaryšstva Ježíšova), ho naučila velké lásce k Ježíši svátostnému. Od mládí nikdy nevynechal každodenní návštěvu kostela. Byl to pro něho nejlepší prostředek, jak překonat typické obtíže dospívání: složit před svatostánkem své radosti a naděje a obnovit svou duchovní sílu.

Důležité pozvání

Když skončil lyceum, otevřely se před ním různé perspektivy. Otec natolik změnil své jednání, že si získal mezi notáři velkou úctu a byl zvolen mezi pět „examinátorů“. Zdálo se, že jsou překonány i všechny rodinné nesnáze. Pro Kašpara nastal čas, aby se rozhodl. Přitahoval ho kněžský nebo řeholní život. Farář u svatého Pavla don Francesco Girardi ho vyzval, aby se zcela zasvětil Pánu. Kašpar viděl v těchto slovech faráře Boží pozvání a neváhal ani chvíli. Jako externí žák začal studovat v semináři teologii.

(Pokračování)

Z www.stimmatini.it přeložil -ls-

Škola v Nane Nane v Tanzanii

Evangelijní socialismus P. Riccarda

Velká jáma na odpadky, to je první věc, se kterou se setkáváme v Nane Nane, dříve než vstoupíme na velký dvůr ohraničený chýšemi, které hostí „školu P. Riccarda“.

Služby pro úklid odpadků se nikdy neexponují za hranicemi velkých měst, odpadky jsou rána, se kterou se musí vypořádat lid na vesnici a hledat jejich likvidaci, jak to jde. Často to řeší tak, že nechají odpadky uprostřed cesty v brázdách, které vyhloubily deště. Až přijde jejich období, voda spláchne všechno, co potká. I do těchto koutů světa pronikla produkce, která znamená kumulaci odpadků, především elektroniky a plastů. Jejich volné spalování má za následek toxické plyny a mezi lidmi nemoci.

P. Riccardo

Představujeme se a sdělujeme, za kým jsme přišli. P. Riccardo vůbec nevypadá na typického kněze misionáře, který zasvětil svůj život Africe a o jakém jsme zvyklí pět chvály. Pro nás dokonale zvědavé předcházela P. Riccarda jeho pověst: zdá se, že se pohybuje mezi skutečností a neskutečnem, mlhavá postava, legenda.

Ví se o něm velmi málo; z jeho životopisu jsou známy jen některé anekdoty, často zmatečné a překroucené, převzaté od jiných cestovatelů, kteří se podobně jako my setkali s tímto františkánským fráterem.

Ví se o něm, že jeho povolání vzešlo na jedné straně ze vzdáleného poznání původní františkánské chudoby a na druhé straně z afrického Nyererova socialismu. Ihned jsme pochopili, že pro své svědectví radikálního evangelia je osobou v celé oblasti známou, ale současně značně kontroverzní a nepohodlnou.

P. Riccardo Maria Riccioni

K zvětšení tajemného nimbu kolem jeho osoby přispěla první návštěva. Harrison po příchodu vyhledal jednoho profesora a požádal ho, zda by mohl mluvit s P. Riccardem. Profesor zmobilizoval skupinu informátorů, kteří odešli, ale už se nevrátili.

Prošli jsme velkým dvorem, kde několik studentů zaníceně, ale usebraně diskutovalo. Byli oblečení v kalhotách barvy bordó, žlutém triku s nápisem ALFA, což znamená *Auto Liberation For Africa* (Sebeosvobození pro Afriku).

Skrze mříže v oknech vidíme některé tváře v polostínu auly. V jemném prachu, který se zvedá ze země, vidíme kola ustavená vpravo na „náměstí“ a rozlišujeme jasně chlapce od domácích hábitů vyučujících.

Skrze okna, které by bylo lépe nazývat „otvory ve zdi“, můžeme vidět, jak jsou třídy plné, lavice jsou natlačeny až ke katedře. Uvnitř se zvedl hluk, vyučující se jej snaží svým výkladem překřičet. Je to marné, jsme „jini“ a naše přítomnost porušila rovnováhu ve škole.

Škola ALFA při vši své ubohosti představuje v Tanzanii něco jako vynikající instituci, kterou rodiče velmi oceňují a zápolí o možnost přihlásit sem své dítě.

Škola P. Riccarda v Tanzanii

P. Riccardo rozšiřuje třídy, jak může, ale většina uchazečů zůstane nepřijata, především dívky, pro které je škola jedinou možností, jak nezůstat na ulici.

Veřejná škola nedosahuje pověsti této soukromé, především katolické.

Stát sice dosáhl pozitivních statistických výsledků v počtech přijatých žáků, ale kvalita vyučování je velmi špatná, vyučující jsou špatně placeni a žáci školy opouštějí.

Ubytovna pro žákyně v Nane Nane

Vedle školy ve stínu vysokého baobabu je ubytovna pro sedm set žaček. Ubytovna je obehnaná plotem z ostnatého drátu, aby se zabránilo nočním vpádům mladíků. Nepůsobí to dobrým dojmem, a kdyby se neozývaly veselé hlasy, budilo by to dojem lágru. Vstupujeme dovnitř. Některé dívky se skrývají, jiné se nabízejí, že nám budou dělat průvodce. Většina se na nás dívá z dálky. Dívky se učí pod širým nebem, sedí na zemi nebo na přičkách. Nahlížíme do jejich sešitů. Jsou napsány krasopisem, v angličtině: *Math, Human Right* (matematika, lidská práva), tedy předměty, které známe. Některé se snaží upoutat na sebe pozornost, jiné si drží dlaně na uších. Dívají se na nás jako na kuriozitu. Jsme pro ně jini, bílí, tak jako oni jsou u nás „černí“ nebo ještě hůře „barevní“. Na chvíli jsme „menšina“. Ale zde nepředstavujeme problém, ale vždy naopak dobrodini.

P. Riccardo Maria Riccioni

Nejsou zde mobily ani e-mail. Ale má tu posly, kteří, jakmile je volný, přijdou, aby nás zavolali. Jsme ve čtvercové místnosti se slaměnou střešou podepřenou malými dřevěnými trámkami. Jako židle slouží vratké stoličky.

Podlahu tvoří udusaná červená hlína. Přijímá nás malý vyhublý muž s dlouhým bílým vousem a velkými brýlemi. Kutna mu splývá až na kotníky, je ošuntělá, v pase převázaná provazem se zastrčeným černým růžencem. Ve výši srdce je malá nášivka, snad z juty, se symbolem Malých bratří a sester Afriky: černá silueta kontinentu se širokým červeným křížem a malým žlutým „M“. Ruce hladí jedna druhou, holé nohy vyhloubily malý dolík pod stolem. Ihned nám vysvětluje, že se zcela oddal františkánské spiritualitě, jako by to bylo jeho rozlišující znamení, ještě důležitější než jméno. Právě toto tak radikální povolání ho přimělo, aby prošel různými františkánskými řádami – sekulárním, menším, reformovaným, až dospěl k drastickému poznání o neslučitelnosti zakladatelova poselství a následující cestou kongregace. Jestliže přistoupí sám na malý kompromis, pak jen proto, že jej pokládá za nezbytný, zatímco jiné velké kompromisy se stávají normálními. Proto aby mohl žít chudobu, nikoliv chudobu přizpůsobenou době, nikoliv „relativní“, ale plné sdílení utrpení a odloučení od okolního lidu, založil P. Riccardo v roce 1997 Malé bratry a sestry Afriky a získal schválení od biskupa z Morogoro Telesfora Mkudeho.

Vyzrávání stylu života v úplné chudobě má kořeny v dřívějším životním příběhu. V 17 letech opustil studium a přestěhoval se do baráku na římské periferii. Odůvodňuje to s krajní samozřejmostí: „Jestliže oni nemohou studovat, pak není spravedlivé, abych já studoval.“ Pak měl mnišské povolání, které sílilo, když Itálii zachvátila revoluce '68 a prohluboval se Nyererův socialismus, nauka, která uchvátala jeho srdce a vyhnala ho do neznámé země, jakou je Tanzanie.

P. Riccardo nachází v této fázi důvod boje proti kapitalismu a vyhlášení jiné společnosti, více lidské a solidární. Později se dostavilo zcela nečekaně misijní

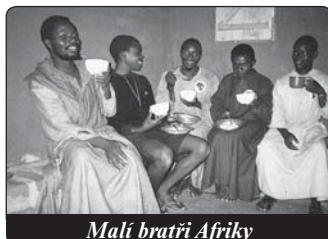
povolání. Pro každý případ právě v Tanzanii, kde se mohl třeba dotýkat škod, které způsobilo násilí při vniknutí Západu do Afriky. Zde uskutečnil svou radikální představu: chudobu s odmítnutím peněz (později ustoupil, ale jen pro potřeby školy),

„Křesťanství potřebuje pokoru a prostotu. Jestliže mu kromě toho chybí i velkodušnost a čistota, je s ním konec.“ (P. Riccardo)

úplnou modlitbu ve dne v noci a projekt kvalitního vzdělávání pro všechny, především pro ty nejvíce potřebné.

Kláster P. Riccarda

Brzy zůstal sám, jeho italská spolubratři ho opustili, protože nedokázali snášet tak radikální

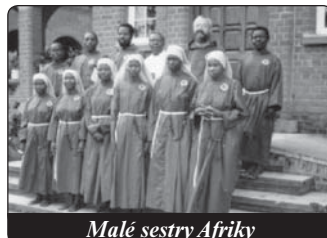

Malí bratři Afriky

životní způsob. Dnes žije v klášteře z hlíny a slámy a řídí aktivitu své školy. Zasnoubil se s Tanzanií a jejím lidem tím, že se zbavil všeho, aby byl pro ně vším. Zbavil se italského občanství (tak mě nemůžete poslat pryč, ani kdyby vypukla válka a můj život by byl v nebezpečí). Žije asi z 1 € týdně a je upřímný, když říká, že po dalších penězích netouží. V myslí se vracíme k napomenutí, které nám dal náš „průvodce“ Claudio: vyvarovat se, jak jen možno, piva. Ne z morálních

důvodů jakožto alkoholu, ale prostě proto, že zdejší obyvatelé si pivo nemohou dovolit. Z hodnoty jedné láhve piva žije P. Riccardo dva týdny. Střídmost, jak nás poučil Claudio, je také sdílení způsobu života: být s lidem a ničím se od něho nelišit.

P. Riccardo mluví málo, je tak radikální v životním stylu jako mírný v tónech a odměřování řeči. Nevěří v pokrok a v modernost, nevěří Západu, ani nevěří v jeho zájem pomáhat. „Afrika se zachrání Afrikou,“ říká spolu s Danielem Combonim. Od té doby, co jsou zde západáci, kontinent je rozdrásaný vykořisťováním a rozkrádáním. Včera nebo dnes, všechno jedno. Tanzanie je ekonomicky na kolenou, a přitom je třetím vývozcem zlata na světě. Ale kde končí všechno to podzemní zlato? Největším zdrojem pro zemi je jeho mládež, říká, a to je jeho autentické „sebeosvobození Afriky“.

Malé sestry Afriky

Zakončím tento článek několika úryvky, které napsal P. Riccardo při různých příležitostech své komunitě a které jsou shromážděny s otcovskou péčí. Např.

NEJVĚTŠÍ ZMĚNA V DĚJINÁCH

Za posledních sto let došlo k největší změně v dějinách církve. Těžiště se přeneslo ze severu na jih. V roce 1910 žilo 66 % křesťanů v Evropě, v roce 2010 jich bylo už jen 26 %. Příjem zbývající třetí čtvrtin však činí jen 17 % celkových příjmů církve. Sdílel to autor Světového atlasu křesťanství Peter Crossing ze Sydney.

OPRAVA: Prosíme čtenáře, aby si opravili chybné uvedení jména ve Světle č. 40/2011 na straně 12 ve zprávě **SMĚLÉ PLÁNY RAKOUSKÉHO FARÁŘE:** správně mělo být uvedeno **Helmut SCHÜLLER**, nikoli **Helmut MÜLLER**. Za chybu se čtenářům Světla mlouváme. *Redakce Světla*

31. března 2001 odsoudil nevybíravými termíny duchovní a kulturní úpadek Západu: „V dějinách církve právě uplynulého století zůstane zapsáno obrácení Afriky a současně odpad Evropy. Čemu se divit? Každé semeno, aby se ujalo, a každá rostlina, aby se rozvinula, potřebuje životní podmínky. Křesťanství potřebuje pokoru a prostotu. Jestliže mu kromě toho chybí i velkodušnost a čistota, je s ním konec.“

23. října 1999 vzpomíná na Julia Kambarage Nyerera, otce národa, který zemřel před devíti dny: „Člověk víry, člověk spravednos-

Znak Malých bratří a sester Afriky

ti a pokoje až do krajnosti. I když věděl, že leukémie mu dovoluje žít jen několik měsíců, pokračoval v práci na smíru s Burundi. Člověk vpravdě moudrý a usměvavý, *mtu wa watu*, jak je možno říct obtížně přeložitelným výrazem: »Osoba osob« – s druhými a pro druhé. My všichni v Tanzanii jsme si vědomi, že to byl pravý Boží dar, zcela jedinečný a výjimečný, a to nejen pro kontinent, ze kterého pochází. Modlili jsme se, aby jeho život byl prodloužen, a pak jsme všichni sklonili hlavu v pláči před Bohem. Odevzdali jsme se osudu, abychom neztratili dědictví míru, který je hlavním ziskem pro tuto zemi. Nikdo neskrývá určité zklamání a strach, že se situace změní k horšímu (...) Co všechno udělal křesťanský laik jako Nyerere, protože každý má udělat, co může, pro lidskou důstojnost! Nyní nám zanechal svou legendární hůl, abychom s ní dále vedli boj s ignorancí, nemocí, bídou, za civilizaci lásky, rovnosti a solidarity.“

*Il Missionario 3/2011
Překlad -lš-*

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Draží spolubratři v kněžství Ježíše Krista! Draží synové a dcery nejsvětější Panny Marie!

Víme, že pro křesťana neexistují nepředvídané věci, neexistují pro něho náhody, ale máme to, čemu říkáme Prozřetelnost, a v Prozřetelnosti našeho Pána vidíme všechno to, co se děje. Takové okolnosti nás přivedly dnes k tomu, abychom slavili mši svatou jako hymnus díky Pánu, že nám poslal hlasatele, který bez ohledu na námahu zanechal s velkou věrností a oddaností celému světu poselství, které mu diktovala Panna Maria.

Pán chtěl - a to nazýváme Prozřetelnost - aby život tohoto apoštola Panny Marie na této zemi, tohoto příkladného kněze, včera skončil. Dnes máme to privilegium, že můžeme slavit první Eucharistii nad jeho ostatky.

Drahý Don Stefano Gobbi! Všichni jsme ho znali a máme vzpomínky na to, jak krásné bylo, že se dal Pánu do služeb; otevřel své srdce, aby přijímal poselství Panny Marie a věrně je předával celému světu, tvořil večeradla, zasvěcoval lidi Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Já osobně patřím k hnutí již téměř čtyřicet let. Když jsem přišel do Říma, navštěvoval jsem skupiny Obnovy v Duchu Svatém, setkal jsem se s věcmi nazvanými prorocství, se slovy, která adresoval skupinám kněží (Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu, pozn. překl.). Když jsem pak četl „Modrou knihu“ Dona Stefana, viděl jsem, jak je tato řeč podobná. A je to přirozené, ženich a nevěsta nemohou používat rozdílný jazyk. To mě přesvědčilo, že v MKH je něco krásného a dobrého, a připojil jsem se k němu ke svému velkému duchovnímu prospěchu. Stal jsem se skutečným přítelem Dona Stefana a byl jsem s ním také na mnoha místech světa, kde jsem působil jako nuncius, např. v Koreji. Byla to pro mne vždy velká radost,

Vzhůru srdce

Homilie při rozloučení s Donem Stefanem Gobbiem v bazilice Milosrdné lásky v Collevallenza 30. června 2011

setkat se s Božím mužem a skutečně pravým knězem.

Není to proto náhoda, že se zde nacházíme uprostřed duchovních cvičení, která on řídil s takovým úsilím rok co rok.

Členové MKH se v Collevallenza loučí s Donem Gobbiem

A Pán ho chtěl povolát k sobě právě ve dnech těchto duchovních cvičení a mít ho zde, aby zde byla slavena tato první mše svatá jako poděkování

za všechno to, co Pán vykonal v Donu Stefanovi a skrze Dona Stefana na celém světě. Mluvíme zde za všechny bratry a sestry spojené ve večeradlech zasvěcených Panně Marii, aby i oni pozvedli hlas chvály, poděkování a modlitby. Ale jsme šťastni, že zde slavíme první mši svatou po jeho odchodu do domu Otce.

Protože vím, že jakožto lidé jsme uvnitř směsí věcí lidských a duchovních, křesťanských. A někdy nás v životě lidská stránka sráží dolů. Ale křesťan musí znát *Sursum corda* (Vzhůru srdce): zvednout hlavu a připomenout si dobré věci, které učinil Pán, které nám Don Stefano zanechal, a on nám bude pomáhat i z nebe, kde už je jistě po boku Matky. Je nám proto blíže, než nám byl za svého života.

Kardinál Dias, bazilika Milosrdné lásky v Collevallenza 30. června 2011

V pátek 1. července 2011 hovořil kardinál Dias se Svatým otcem Benediktem XVI. a sdělil mu zprávu o smrti Dona Stefana Gobbiho a o slavné zádušní mši v Collevallenza. Papež se chvíli zamyslel a pak prohlásil: „Šel přímo do nebe.“

Tělo Dona Stefana Gobbiho bylo uloženo 2. července do kněžského hrobu v jeho rodné farnosti v Dongo (oblast Como). Na tento den připadl svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie a současně první sobota v měsíci. Pokládáme to za evidentní pečeť Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Mohu vám říci, že při svých různých úkolech jsem měl příležitost setkávat se osobně s papeži a zvláště s tímto papežem Benediktem XVI. Když jsem s ním hovořil o Mariánském kněžském hnutí, které on jako prefekt Kongregace pro nauku víry znal, ptal se mě vždy na zprávy o Donu Stefanovi. Znal i jeho jméno a sledoval ho s velkým zájmem. Zítřka budu mít možnost setkat se se Svatým otcem. Oznamím mu, pokud to už neví, zprávu o odchodu Dona Stefana. A jistě s láskou, jakou má ke všem, kteří se modlí za něho, řekne: *Requiem aeternam...*

Není to náhoda, že Don Stefano, který tolik propagoval lásku k církvi a k papeži, odešel do nebe právě v den slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla, v den svátku Svatého otce. A včera bylo 60 let kněžství Svatého otce!

Není to náhoda, že bylo převezeno tělo Dona Stefana a že přišlo sem a odtud půjde na místo odpočinku. Dnes totiž v modlitbě se čtením jsme četli o přenesení starozákonní archy. Také součástí Prozřetelnosti.

Nuže, draží bratři a sestry, povzbudíme se, vyznejme svou hrdost, že jsme měli Božího mluvčího tak silného a tak prostého, tak oddaného až do poslední chvíle. A pak, v těchto dnech slavíme Kristovu královskou důstojnost, slavíme svátek Těla a Krve Ježíše, věčného Velekněze. Co jiného chce Ježíš, než mít své kněze na vysokém stupni dokonalosti? A proto také Panna Maria, kdekoli se zjevila, chtěla, abychom se modlili za kněze. Znam některé případy z Koreje a odjinud, kde Panna Maria naléhá, někdy se slzami, a krvavými slzami, abychom se modlili za kněze, protože kněží jsou nejdůležitější jádro, které má vést všechny na cestě spásy.

Draží bratři a sestry! Je třeba připomenout, že naše důstojnost nemá být jen v titulech, ale v plné službě bez výhrad podle vůle Pána až k mučednictví. Protože

►
naše kněžství dnes, jako ostatně vždy, vstupuje do celkového obrazu duchovního boje mezi silami dobra a zla. Je to boj, který začal v ráji a který se stává stále krutějším. A terčem na prvním místě je kněžství.

Před několika lety se konala kněžská duchovní obnova v Římě. Papež Jan Pavel II., když přijal těch deset tisíc kněží, řekl: „Dnešní svět potřebuje kněze, mnoho kněží, ale především svatých kněží.“ Když nejsme svatí, máme kvantitu, ale nikoliv kvalitu. A krátce před tím, než se stal papežem, řekl tentýž pontifex: „Nastává doba velkého střetu mezi dobrem a zlem a není neznámo, že křesťané si toho nejsou vědomi.“

Když se dnes díváme na televizi nebo čteme noviny, vidíme, jak se tento boj stále více vyhrocuje. Ale víme jednu věc: že konečně vítězství patří Ježíši skrze Marii. To nás musí povzbudit, dodat nám odvahy, abychom šli vpřed krok za krokem, den za dnem, ať to stojí cokoliv. To je cesta světců. To je cesta, kterou jsme nastoupili, když jsme se zasvětili Ježíši skrze nejsvětější Pannu Marii. Proto vás dnes vyzývám a vyzývám sám sebe, abyste obětovali tuto mši za duši Dona Stefana, ale také na poděkování, že nám ho dal v těchto letech. A prosíme také Dona Stefana, aby pokračoval ve svém poslání, aby nám byl v nebi nablízku a byl blízko k Panně Marii. Musíme pomáhat jeden druhému, abychom byli silní proti nepřátelským silám. Jednota v lásce, pokorná jednota v lásce je největší síla, jakou máme proti silám nepřítele.

Děkujeme tedy Pánu, děkujeme mu ve chvíli ticha a předložme Pánu své úmysly, věrnost, svou chválu, že jsme měli Dona Stefana, a vyprošujme mu věčnou blaženost vedle Otce a nejsvětější Panny.

Pochválen buď Ježíš Kristus!

*Pramen: zvukový záznam
Překlad -lš-*

Matka Církve

Meditace P. Ivana Pojavnika
při exerciciích MKH v Collevalenza v červnu 2011

Ve velké poušti, ve které žijete, v nesmírném moři nečistoty, zaplavující tento svět podmaněný zlým duchem, snažejí se z mého neposkvrněného Srdce bílé sněhové vločky na vás, syny mně zasvěcené, abyste mohli všude rozšiřovat mou nebeskou vůni a stát se pro svět znamením a nástrojem Božího milosrdenství. (MK 5. 8. 1995)

Toto poselství pod titulem „Bílé vločky sněhu“ bylo předáno 5. srpna 1995 na svátek Panny Marie Sněžné. Na pozadí tohoto svátku je bazilika „Santa Maria Maggiore“ v Římě. Papež Liberius (352–366) chtěl postavit v Římě chrám ke cti Matky Boží, ale nevěděl kde. V noci ze 4. na 5. srpna napadl na pahorku Eskvilin v Římě sníh. Sněžení bylo zázračné, protože v Římě panovalo velké letní horko. Papež viděl v tomto zázraku Boží znamení, znamení Panny Marie, která bílými vločkami vyznačila místo pro budovu nového kostela.

*Tato doba je postupným usku-
tečňováním poselství, které jsem*

vám dala ve Fatimě a proti němuž se můj Protivník rozběsil, ale které se teď projeví v celé své mimořádné závažnosti pro církev i pro celé lidstvo. Je to apokalyptické poselství. Týká se konce časů. Oznamuje a připravuje návrat mého Syna ve slávě. (MK 13. 5. 1994)

Během 5. zjevení Panny Marie ve Fatimě třem pasáčkům 13. září 1917 v poledne bylo přítomno asi 20 000 osob:

- slunce začalo ztrácet svůj jas, až se stalo bledým; lidé mohli na nebi vidět měsíc a hvězdy;
- vzduch se ochladil;
- na modrém nebi spatřili lidé zářivou kouli, která se pozvolna a majestátně přemísťovala od východu na západ, po určité době koule náhle zmizela;
- zatímco Paní bílá sluncem mluvila s dítětem Lucíí, po zvláštním svazku paprsků sestupovaly na zem bílé zářící plátky podobné sněhovým vločkám.

V těchto letech jsem vás vychovávala jako Matka prostřednictvím

KŘESŤANÉ NA ÚTĚKU?

Egypt: Od března opustilo zemi více než 100 000 křesťanů. Udává to zastřešující organizace egyptských sdružení na ochranu lidských práv. Je to důsledek narůstajícího mezináboženského napětí. Především islámští salafité napadají po únorové revoluci stále častěji většinové koptické křesťany. -rv-

NEZBYTNOST OBNOVIT VÍRU

Arcibiskup Rino Fisichella, prezident papežské Rady pro novou evangelizaci, vyzval evropské biskupy k hluboké a radikální obnově víry. Je nutná „analýza choroby a účinná léčba“. Stalo se tak na poradě evropských biskupských konferencí v Tiraně. Neutrální postoj k náboženství je ta neškodlivější metoda, jakou je možno si představit. Pro Západ není myslitelné, aby si všechna náboženství byla rovna. Kath-net

FRANCIE

Katolické školy zaznamenávají další vzestup počtu žáků. V letošním školním roce je to o 12 000 více než loni, řekl Eric de Labarre, generální sekretář francouzského katolického školství. Pro nedostatek kapacit musely francouzské katolické školy odmítnout 30–40 tisíc přihlášek. (kna)

svých poselství. Je to mnoho slov Moudrosti, která jsem nechala proudit ze svého Neposkvrněného Srdce, abych vás vychovala pro svůj plán. (MK 9. 11. 1984)

V poselstvích Panny Marie v „Modré knize“ je třeba rozlišovat mezi „literou“ a „duchem“. V „liteře“ čteme optikou rozumu a vzniká z toho naše přirozené lidské poznání. Při četbě „podle ducha“ poznáváme nadpřirozený, nebeský smysl. Z Neposkvrněného Srdce Ženy oděné sluncem sestupuje k nám paprsek nadpřirozeného světla, které s sebou přináší bílé vločky sněhu, slova nadpřirozená, s nebeským významem. Děti tuto řeč nebeské Maminky chápou velmi dobře. Skrze ně působí Duch Svatý, který dává život. Jako živá slova informují a formují mého ducha a můj osobní život přijímá plány nebeské Matky.

Moje slovo je především květ Moudrosti, kterou nechávám sestupovat z nebe. Moje slovo vychází z věčné Moudrosti Slova. Ono je nestvořená Moudrost, která vyjevuje úmysly Otce, jehož je dokonalou podobou. (...) Mé slovo je květ Moudrosti, která vás vychovává Duchem Svatým, daným vám jako dar od Otce a Syna, a ona vás vede ke stále plnějšímu a hlubšímu pochopení evangelia. (MK 9. 2. 1985)

Poselství Ženy oděné sluncem jsou „květy Moudrosti“, které obsahují horizonty ze zorného úhlu věčné Boží Moudrosti. Otevírají nám pohled do tajemství Krista a Církve, města Jeruzaléma i města Babylonu, do království nebe a království pekla.

V poselstvích nacházíme zvláště aktualizaci evangelia a Apokalypsy na konci druhého a na počátku třetího tisíciletí. V síle těchto květů Moudrosti, v nadpřirozeném světle se nám zjevuje „orbis terrarum“, tj. svět lidstva v době nenávratného západu moderního věku, dokonce věku samotného světa. Světlá koule na fatimském nebi se přesouvala z východu na západ: žijeme v historickém období „konce

časů“ a blíží se náhlý konec světa, vzniklého po prvním Kristově příchodu.

Pro tyto poslední časy Ježíš předpověděl: „Protože se rozmnoží nepravost, vyhasne láska mnoha lidí.“ (Mt 24,12) Slunce na nebi ve Fatimě vybledlo. To je znamení, že v Církvi těchto posledních časů nastalo velké ochladnutí božských ctností, které pramení ze Slunce spravedlnosti: V Církvi se šíří duchovní podzim a zima, klima se mění, atmosféra se ochlazuje. V moři hustých a chladných mlh stále více lidí ztrácí orientaci. Šíří se odpadlictví od Krista a z Církve. Lidstvo se vrací k pohanství a je zavaleno ledem popírání Boha a odbojem proti jeho zákonu lásky (MK 13. 5. 1994). Upevňuje se strašná zima. Pro pokles teploty lásky dochází k velkým změnám, ke dvěma světovým válkám a četným dalším válkám...

V Církvi se rozmáhá *inverzní proces*: ti, kteří přijímají Ženu oděnou sluncem a žijí zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, rostou v ctnostech a žijí v období nového duchovního jara. Vidí hvězdy na nebi: rozmnožuje se jejich víra a nazírají lépe spásné pravdy věčného Boha.

Co znamená měsíc na fatimském nebi? Církevní Otcové při rozjímání o tajemství Církve vidí v měsíci symbol fázi zmenšování a růstu. V průběhu dějin se v Církvi uskutečňuje velikonoční tajemství Kristovo. Církve je pronásledována a mnozí ji opouštějí, zmenšuje se až na minimum v mučednictví svých věrných, ale právě ze soužení a smrti mučedníků znovu povstává v plnosti.

Proroctví „Modré knihy“ popisují proces západu v šesté etapě Apokalypsy a Antikrista. Církve zakouší velké pronásledování a soužení, mnozí křesťané utíkají od ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista. Církve prožívá své ukřižování a smrt s Kristem v mučednicích. Ale přijde velký epochální zvrát a návrat Krista ve slávě. Bude následovat vítězství Církve nad Antikristem,

nad Satanem a všemi jeho silami zla, nastane velké zmrtvýchvstání Církve a překvapující povstání lidstva z hrobu. Nastane Vítězství Neposkvrněného Srdce Ženy oděné sluncem a v této éře Církve zazáří v nové plnosti. *Ve velké poušti, ve které žijete, snáší se z mého neposkvrněného Srdce bílé sněhové vločky na vás, syny mně zasvěcené.* (MK 8. 5. 1995)

Když ve Starém zákoně během putování Izraele pouští Bůh sesílal v noci déšť many, ráno ji Izraelit sbírali do nádob a mohli se jí najíst dosyta. Z Hospodina příkazu uložil Mojžíš manu do archy úmluvy, aby se zachovala pro budoucí pokolení.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie je archa nové a věčné smlouvy, ve které Kristus skrze Ducha Svatého uložil evangelium v nejvyšší podobě, v Písmu svatém. Divoké proudy protievangelizace vyvolané drakovými proroky zvláště zneužíváním sdělovacích prostředků přetvořily tyto poslední časy na strašnou poušť. Falešní proroci šíří v Církvi proudy nové falešné gnostické teologie a vytvářejí tak poušť (srov. MK 28. 1. 1979; n. 28. 8. 1973).

Živý zbytek Církve je tedy lid putující znovu pouští. „S celou svou pokorou Maria kráčí v čele nového Izraele v exodu k novému nebi a nové zemi.“ (Benedikt XVI., Anděl Páně 7. 12. 2008)

Jako mimořádný se otevírá zářící Neposkvrněného Srdce Panny Marie plné milosrdné lásky, vedené Duchem Pravdy a Lásky a sesílá déšť bílých sněhových vloček, zrna mateřské lásky: vysvětlení evangelia, Apokalypsy, Starého i Nového zákona padá jako nebeský sníh. Maria žije své děti skrze svá poselství. Když je každé ráno čteme, sbíráme manu pro posilu našeho ducha během celého dne.

Mé slovo je jako kapka rosy, kterou nechávám padat na zem v nezměrnou poušť, a na lidský život, tak vyprahlý hříchem a utrpením. (MK 9. 2. 1985)

Překlad -ls-

Jako pramenitá voda pro žíznivé

Po návštěvě papeže v jeho vlasti

Zářící blankytné nebe s růžovými obláčky nad oválným otvorem Olympijského stadionu připomíná barokní nebe v poutním chrámě ve Wies. Na stadionu, který se plní až do posledního místečka, panuje sváteční nálada. Lidé čekají na papeže a mši svatou spolu s ním. Ale předtím ještě hovoří v Bundestagu. Podává se mu opět jako přesně před rokem ve Westminsteru mocí svého tichého a naléhavě pronášeného slova proniknout k srdci člověka a změnit je v srdce, které naslouchá?

Gabriele Kubytová

Pro věřící katolíky je papež světlo zářící v narůstajících temnotách tohoto času, cítí se posilování ve víře jeho slovem, které oslovuje svět. Integrita jeho osoby je pro ně zárukou jeho poselství a dívají se na to jako na mimořádnou milost, že tento papež jako Němec přichází do své vlasti. Pro ně byla předcházející nepřátelská kampaň takřka všech médií bolestnou urážkou. Copak si tvůrci veřejného mínění nejsou vědomi, kolik je katolíků, kteří papeže milují? Nevidí snad, jaká je to tvář a jakým pohledem se na nás dívá? Odkud pramení jeho jistota vítězství tváří v tvář problémům naší doby?

Na obrazkách na stadionu se objevuje malý muž v bílém, pozvedá krátce obě ruce na pozdrav parlamentu a jde malou

oklikou k řečnickému pultu. Nad bzučícím úlem stadionu zazní jeho hlas: „Je pro mě velkou ctí a radostí, že mohu hovořit před tímto vysokým shromážděním – před parlamentem mé německé vlasti, který se schází jako demokraticky zvolený zástupce, aby pracoval pro blaho Německa.“

Pracovat pro blaho Německé spolkové republiky – to toužebně očekáváme od politiků, ale stále více lidí ztrácí důvěru, že se tak skutečně děje. Jaké jsou „duchovní základy státu“, bez kterých se stát stává „velkou bandou zlodějů“, „která šlape po právu, jak to my Němci dobře víme“? Věta po větě nezadržitelně šíří světlo. Tváře poslanců zpozorní a zvažují. Nemohou se ubránit moci pravdy. Jak rozlišujeme dobro od zla? Kde jsou zdroje práva, co vytváří spravedlnost, a tím umožňuje mír? Je možno z bytí odvodit povinnost? Papež nemluví o žádném tématu, se kterým by se křesťané, pokud chtějí zůstat křesťany, nemohli ztotožnit. Zatlouká kolík rozumu, který zahrnuje přirozenost, étos a náboženství, kolík, na který se musí stát upnout, nemá-li být znovu skutečností postrach bezprávního státu. „V historické hodině, ve které se člověku dostala moc, která byla dosud nepředstavitelná, je tato úloha obzvláště naléhavá.“

Benedikt XVI. apeluje na svědomí politiků, na dobro, které chtěli vykonat, když se rozhodli vstoupit do politiky. Tleskají vestoje.

Díváme se na stadionu po sobě a žasneme. Máme slzy v očích, protože si uvědomujeme, že zde – navzdory všemu očekávání – se ještě jednou nabízí to, že mocní našeho státu byli postaveni před rozhodnutí. Je možná u mocenské elity změna postoje

vyplývající ze svobodného rozhodnutí, nebo existuje jen obrácení v tísní?

Když se objeví papamobil na stadionu, propuká nadšení. „Pohled na velký ovál Olympijského stadionu, který jste v tak velkém počtu naplnili, probouzí ve mně radost a důvěru,“ otevírá papež svou promluvu. Pohled na Svatého otce probouzí i v nás velkou radost a důvěru. Koncentrace na osobu, jaká se v sekulárním světě věnuje idolům, odráží zde kosmickou strukturu. Náš trojediný Bůh je osoba, stal se člověkem na jednom místě v jednom určitém úseku času. Nelidské břemeno úřadu nese spolu s papežem Bůh, aby objasnil tuto realitu v pozemském horizontu.

Čtení a evangelium bylo vybráno pro tento den. Víme, že to je to, co nám chce Svatý otec říct. To, co řekl v Bundestagu silou rozumu, to zde hlásá silou víry.

„Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Beze mne nemůžete činit nic.“ (srov. Jan 15,1-8) „Bůh chce vyjmout mrtvé kamenné srdce z naší hrudi a dát nám živé srdce z masa.“ (srov. Ez 36,24-26) „Vlastním posláním církve je otevřít hříšníkům cestu k obrácení a uzdravení života.“ Církev nám k tomu dává všechny milosti, ale také nás učí, že důsledky našeho rozhodnutí pro Boha nebo proti Bohu jsou nevyhnutelné. „Vinař sahá po noži“, odřezává suché ratolesti a odhazuje je do ohně. Papež cituje svého přítele svatého Augustina: „Ratolest čeká jedno ze dvou, buďto vinný kmen, nebo oheň.“ Dvakrát opakuje papež v kázání otázku Ježíše Šavlovi u Damašku: „Proč mě pronásleduješ?“

Ano, proč pronásledují papeže média, signatáři Memoranda, všichni ti, kteří křičí po reformách a přizpůsobení světu? V jakém jménu, na základě jakých principů rozlišování mezi dobrem a zlem? Zdá se, že námahu ke zdůvodnění nahradili souhlasem s propagandou. Ale jak vznikla tato propaganda

PROROCTVÍ SV. FRANTIŠKA Z ASSISI Velké schizma a budoucí soužení v Církvi

Krátce před smrtí svolal František bratry a řekl jim o budoucích souženích a napomínal je slovy:

„Konejte všechno řádně, bratři, buďte pevní a doufejte v Pána. Blíží se velké časy nesnázi a útrap, v nichž se rozmohou nepořádky a nebezpečí světského i duchovního rázu, láska mnohých ochladne a špatnost zlých překročí všechnu míru.

Moc démonů bude více než jindy puštěna z řetězu a neposkvrněná čistota našeho i jiných řádů se natolik poruší, že jen nemnozí křesťané budou s upřímným srdcem a dokonalou láskou poslušni pravého papeže římské církve.

(...)

Pak se rozmnoží pohoršení, náš řád se rozštěpí a mnohé další budou zcela zničeny, protože se bludu nebude odporovat, ale přisvědčovat.

Nastane tolik rozdílných názorů a sporů mezi lidem, řeholníky i v kléru, že kdyby ony dny nebyly ukráceny, byli by svedeni a oklamáni i vyvolení (kdyby to bylo možné).

Přijdou nezměrná pokušení a svádění ke zlu. Kdo se osvědčí, obdrží korunu života. Běda těm, kteří budou vlašni a nedokážou odolávat pokušení dopuštěnému ke zkoušení vyvolených.

Ti však, kdo s planoucím duchem a z lásky i horlivosti pro pravdu a zbožnost zůstanou věrní, budou trpět pronásledováním a bezprávím, jako by byli neposlušni a schismatici. Pán však bude útočištěm pronásledovaných a zachrání ty, kdo v něho doufali. Svatost života bude uváděna v posměch těmi, kdo se k němu jen navenek hlásí, a proto jim Pán nepošle vznešeného pastýře, nýbrž ničitele a zhoubece.“

*Pramen: Sti Francisci Assisiensis opera omnia.
Paris 1880*

zvrácených hodnot? Konala se snad revoluce věřícího lidu, protože „lehké jho“, které nám Ježíš neodvolatelně ukládá, uznal za těžké, nebo se jedná o vymývání mozků a srdcí ustavičnou indoktrinací a „zatemňováním víry“ „církvevními rutinéry“?

Během čtyř dnů přednesl papež svým krajanům sedmáct proslovů. Vydal všechno, až v nadlidské míře. Každá řeč

nese pečeť jeho mluvy. Je to hlásání, neboť každé slovo je prosyceno pravdivostí. V době, kdy je řeč politicky korumpována, je to jako pramenitá voda pro žíznivé. My, kteří nasloucháme, nejsme předmětem manipulace, jsme voláni ke svobodnému rozhodnutí. Je to hlas, který je zakotven v naslouchajícím srdci.

„Podstatou krize církve v západním světě je krize víry. Jestliže neuskutečníme obnovu víry,

VRAŽDA V KOSTELE

Během mše svaté ve významném chrámu Santa Maria del Pilar (Španělsko) zastřelil 34letý muž ženu ve vysokém stupni těhotenství. Dítě se podařilo v nemocnici zachránit císařským řezem. Při atentátu byla těžce zraněna další žena. Pachatel spáchal na místě sebevraždu. Motivy jeho násilného činu nejsou známy.

Kath-net

všechny strukturální reformy zůstanou neúčinné,“ řekl Radě Ústředního výboru německých katolíků a položil otázku: „Jaký je náš vztah k Bohu v modlitbě, ve slavení nedělní mše svaté, v prohlubování víry rozjímáním o Písmu svatém a ve studiu Katechismu katolické víry?“

Když jsme pevně zakotveni ve víře, můžeme otevřeně přistupovat k našim bratřím a sestram, ať jsou to židé, pravoslavní, protestanti, muslimové, nebo nevěřící. Se všemi hledá Benedikt XVI. to společné a hájí to, co je neoddiskutovatelné. Nevěřící musíme seznámit s živým Bohem. Se všemi, kdo věří v Boha, bojovat proti tomu, abychom nebyli uzavřeni sekulárními mocnostmi do rezervací víry. Se všemi křesťany musíme hájit lidskou důstojnost a nedotknutelnost lidského života od početí až do smrti, bránit nedotknutelnost manželství mezi mužem a ženou před jakýmkoliv zneužitím. Tento druh ekumenismu je již realitou pro ty, kteří milují Krista a staví ho ve svém životě na první místo.

Papež musí hájit to, o čem není možno diskutovat. Je strážcem pokladu víry, který Ježíš svěřil církvi a který je předáván apoštolskou tradicí z generace na generaci. Ježíš nepostavil svou církev na vějičce, která se točí za duchem času, ale na skále. Když nyní přišel přival a vlny se na ni obořily, nehroutil se, protože stojí na skále.

Po tom žízní věřící. Je těžké jít cestou víry, když nerozeznáváme v hlase pastýřů hlas našeho Pána. Je těžké jít cestou víry, když nenacházíme ve farnostech „stravu lásky“ založenou na pravdě.

Kéž tato služba lásky papeže svému národu pohne každého z nás k tomu, abychom s naslouchajícím srdcem vykonali to, co můžeme vykonat k obnově víry v nás samotných i v naší církvi.

*Die Tagespost (kráceno)
Překlad -lš-*

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (13)

TŘETÍ CESTA

5. října 1975

Synu, kolikrát jsem už žádal obrácení mnoha mých kněží rozvrácených mylnou vidinou kněžského života. Ale počátkem každého obrácení je pokora.

Pýcha je nepřekonatelná překážka, která se tyčí mezi duší a Bohem. Je třeba se ponížit, aby bylo možno pozvednout se k Bohu.

Pýcha drží mnoho kněží daleko ode Mne a kosí mezi nimi oběti pekla. I když mnozí nebudou souhlasit s tímto tvrzením, skutečnost je neodvolatelně taková.

Bylo řečeno, že jsou dvě závažné cesty, kterou vedou ke spáse: nevinnost a pokání. Ale Já ti říkám, že je ještě jiná cesta, třetí a kratší a stejně bezpečná jako první dvě, a to je cesta lásky.

Cesta nevinnosti se hemží pozemskými anděly: jsou to děti, které překvapila smrt, dříve než v nich vyklíčil hřích.

S nimi jsou to pak jiné duše, které pokora a vytrvalá velkodušná odpověď na vnuknutí mé milosti uchránila od styku se zlem, a dospějí k závěru své pozemské pouti s celou září jako neposkvrněný jas sněhu.

V ráji tvoří nebeský sbor, který pěje hosana Bohu třikrát svatému.

Je zde pak druhá cesta nezbytného pokání pro ty, kteří nešťastně v různé míře učinili tvrdou a trpkou zkušenost hříchu. Vy ovšem neznáte a nechápete, jak Bůh zkoumá neprobadatelnou propast lidského srdce. Žádný lidský tvor, ani ten, který nejvíce zbloudil, není zcela negativní; v každém člověku je v různé míře vždy dobro i zlo. Dostatečnou milost ke spáse dávám a dopřávám jako dar všem.

Ne všichni ji však umí přijmout, ne všichni z ní umí využít poklad.

Ale jsou zde další důvody, které kněží nesmí ignorovat, aby nezradili své povolání. Nejsou kněží moji spoluvykupitelé? Neznají tuto základní stránku kněžského života?

Zapomněli snad na moje nekonečné utrpení pro duše? Neumí již upřít svůj pohled na Mne ukřižovaného? Copak nevědí, že když Mě nenásledují na křížové cestě, to znamená ve vnitřním i vnějším pokání, anulují svoji duchovní plodnost?

Proč tolik kněží nemyslí na to, že zanedbávání dobra vede mnoho duší do záhuby? Nemyslí na to, že je povinností spravedlnosti jednat svatě pro spásu duší?

Nemají čas pokleknout přede Mnou ukřižovaným a vykonat vážné zpytování svědomí, naslouchat mému hlasu... Kdyby to udělali, kolik světla by bylo v jejich duších!

Mluvil jsem nedávno o společenství svatých, vysoké skutečnosti, jiném zdroji milosti pro toho, kdo v ně věří a kdo podle této víry žije.

Plody mého vykoupění mají kolovat v celém mém mystickém Těle, tedy v Církvi triumfující, trpící i bojující. Ale ony kolují v míře a v poměru, v jakém je znáte a chcete je využít.

Cesta lásky

Nyní tedy zbývá říci slovo o třetí cestě, zkratce do nebe, kterou si zvolily mnohé privilegované duše: je to cesta lásky.

Není to cesta, která se otevřela duším teprve v poslední době. Existovala vždy, jako ostatní dvě.

Zvolila si ji Marie Magdaléna a po ní mnoho jiných duší. Ale v této poslední době byla znovu objevena. Daly jí přednost a vykročily na ni mnohé duše, mezi nimi sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Já, můj synu, jsem se obětoval,

Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se Božího hněvu.

Evangelium - Mt 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

abyste vy byli jedno mezi sebou i se Mnou, tak jako Já jsem jedno s Otcem a s Duchem Svatým.

Láska má dvě dimenze, vertikální směrem k Bohu a horizontální směrem k bližnímu. Jak je se Mnou, tak musí být i s vámi.

Tato láska musí stát na vrcholu všech problémů vašeho života: pokud by tomu tak nebylo, nebyli byste na správné cestě. Láska spojuje, láska sjednocuje.

Otec, Syn a Duch Svatý jsou Tři v Jednom. Láska je tedy ekvivalent jednoty. Láska, která spojuje duši s Bohem a s bratry, je oheň, který očišťuje a spaluje škvar lidské křehkosti. Můj duch je duch lásky, která zahřívá, osvětluje a oživuje: rozpouští stíny lidské slabosti, které se kladou na duši.

Ale láska je také síla a moc, jako železo zalité v betonu: dvě přirozenosti se slévají a tvoří jeden nezlomný blok, proti kterému marné útočí síly, které by jej chtěly prolomit.

Tak božská a lidská láska spolu slité sjednocují duše s Bohem a mezi sebou, aby vytvořily jediný blok, tak kompaktní, že proti němu marné útočí síly Zlého.

Synu, vynasnaž se, aby sis představil mé mystické Tělo takové, jaké má být: pevný blok všech jeho údů spojených s Hlavou, takže žádná pozemská ani pekelná síla jej nemůže porušit.

Očištěná a obrozená Církev budoucí doby bude takovým žulovým Tělem, které nikdo nebude schopen narušit, ani škrábnout. Cesty Boží a plány Boží se velmi liší od vašich cest a vašich plánů.

Umlčet egoismy

Naléhám na nezbytnost položit ruku na srdce.

Různé místní církve, chtějí-li přijmout s moudrostí znamení doby, musí všechno zrevidovat a zreorganizovat v těchto dvou dimenzích lásky.

Nastala doba, kdy je nutno umlčet egoismy, ambice, závisť, žárlivost; je čas vyjít z mraků, které vás zahalují, setřást prach z vašich šatů.

Je čas zbavit se tíživého břemene materialismu, jak marxistického, tak kapitalistického: jeden i druhý jsou jedovaté a osudné. Nastal čas, aby mnoho mých kněží nakažených tímto jedem šlo do sebe a obrátili se, pokud nechtějí zahynout.

Jsou tedy tři cesty, jak dospět k Bohu, jak uskutečnit cíle stvoření a vykoupění; a jak pro mé kněze, tak pro duše zasvěcené je to také cíl jejich povolání: všechny tři jsou platné a výborné, protože ve všech je přítomen základní prvek: láska, i když v různých barvách a odstínech.

Můj synu, dej to na vědomí všem mým kněžím, už není čas v tom otálet. Dobrým lásky ukládá modlit se a obětovat se za vlašné a za ty nejbližší. Potácejí se mezi nástrahami a svody světa, který není můj, ale Satanův, a výčitky svědomí, třeba otupělého, se ozývají, protože je tíží břímě, které už nejsou schopni unést.

Žehnám ti, miluj Mne!

(Pokračování)

Překlad -lš-

MODLITBA BEZMEZNÉ DŮVĚRY - dokončení ze str. 2

vede, je nám vždy nablízku a nic nám nebude scházet.

Bezpečí v temnotách

Proto Žalmista může hovořit o klidu a bezpečí bez nejistoty a bez strachu: *I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou, tvůj kyj a tvá hůl jsou má útěcha.* (v. 4)

Kdo jde s Pánem, ten se i v temných údolích utrpení, nejistoty a všech lidských problémů cítí bezpečným. Ty jsi se mnou: to je naše jistota, která nás podpirá. Tma noci spolu s proměnlivými mraky budí strach, působí obtíže při rozlišování nebezpečí, její mlčení je naplněné nesrozumitelnými zvuky. Jestliže se stádo pohybuje po západu slunce, když je viditelnost nejistá, je běžné, že ovce jsou neklidné, je tu riziko, že klopýtnou nebo že se vzdálí a ztratí, je zde strach z možných útočnicků, kteří se skrývají v temnotách. Když Žalmista mluví o „temném“ údolí, používá hebrejský výraz, který evokuje temnoty smrti; pro něho údolí, kterým je třeba projít, je místem úzkosti, strašných hrozeb, nebezpečí smrti. A přece prosebník postupuje bezpečně, beze strachu, protože ví, že Hospodin je s ním. Ono „ty jsi se mnou“ je vyslovením neoblomné důvěry, je to syntéza zkušenosti radikální víry; Boží blízkost přetváří skutečnost, temné údolí ztrácí nebezpečnost, zbaňuje se vši hrozby. Stádo může klidně kráčet, provázeno důvěrným zvukem hole, která tluče o zem a ohlašuje uklidňující přítomnost pastýře.

Boží pohostinnost

Tento posilující obraz uzavírá první část žalmu a přenechává místo pro jinou scénu. Jsme ještě na poušti, kde žije pastýř se stádem, ale nyní se přemisťujeme do stanu, který se otevírá a nabízí pohostinství: *Prostíráš pro mě stůl před zraky mých*

nepřátel, hlavu mi mažeš olejem, má číše přetéká. (v. 5)

Nyní je Hospodin přítomen jako ten, který přijímá prosebníka s projevy velkodušného pohostinství plného pozornosti. Božský hostitel připravuje pokrm na „stole“, to je hebrejský termín, který ve svém původním smyslu znamená zvířecí kůži, která se prostírá na zem a na kterou se kladly pokrmy ke společnému jídlu. Je to gesto sdílení nejen pokrmu, ale také života, v nabídce společenství a přátelství, která vytvářejí pouta a vyjadřují solidaritu. A pak je zde balzamující dar vonného oleje na hlavu, který poskytuje úlevu po slunečním žáru na poušti, osvěžuje, ulevuje kůži a potěšuje ducha svou silnou vůní. Konečně naplněná číše dodává ráz svátku svým vybraným vínem nabídnutým se svrchovanou velkodušností. Pokrm, olej, víno jsou dary, které oživují, dávají radost, překračují to, co je přísně nezbytné, a vyjadřují tak nezištnou hojnost lásky. Žalm 104, když oslavuje starostlivou dobrotu Hospodina, říká: *Dáváš růst travě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne více než olej; chléb dodá lidskému srdci síly.* (v. 14–15) Žalmista, který je předmětem takové pozornosti, si připadá jako pocestný, který nachází útulek v pohostinném stanu, zatímco nepřítel se musí zastavit a jen se dívat, aniž by mohli zasáhnout, protože ten, koho pokládali za kořist, se dostal do bezpečí, stal se posvátným hostem,

nedotknutelným. A Žalmistou jsme my, pokud jsme skutečně věřící a ve společenství s Kristem. Když Bůh otvírá stan, aby nás přijal, nikdo nám nemůže ublížit.

Vytoužený Hospodinův dům

Když pak pocestný odchází, božská ochrana se prodlužuje a provází ho na cestě: *Šťěstí a přízeň mě provázejí po všechny dny mého života, přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.* (v. 6)

Boží dobrota a věrnost jsou doprovod, který provází Žalmistu, když vychází ze stanu a vydává se na cestu. Ale je to cesta, která nabývá nového smyslu, stává se poutí k Hospodinovu chrámu, svatému místu, kde chce prosebník přebývat navždy a kam se také chce „vrátit“. Hebrejský výraz zde použitý má význam „vrátit se“, ale s malou slabikovou úpravou může být přeložen jako „bydlet“, a tak je použit v mnoha starověkých verzích i ve velké části moderních překladů. Je možno podržet obojí smysl: vrátit se do chrámu a přebývat tam je touhou každého Izraelity, a přebývat v blízkosti Boha, v sousedství jeho dobroty, je horoucí tužbou a touhou věřících: moci reálně přebývat tam, kde je Bůh, vedle Boha. Následování pastýře zavede do jeho domu, to je cíl každé cesty, vytoužená oáza v poušti, stan – útočiště na útěku před nepříteli, místo, kde je možno zakoušet Boží dobrotu a věrnou lásku den po dni, v pokojné radosti času bez konce.

Obrazy tohoto žalmu se svým bohatstvím a hloubkou provázely celé dějiny a náboženskou zkušenost izraelského národa a provázely také křesťany. Zvláště postava pastýře evokuje původní dobu exodu, dlouhou cestu pouští jako stádo pod vedením božského pastýře (srov. Iz 63,11–14;

Ž 77,20–21; 78,52–54). A v zaslíbené zemi měl král povinnost pást Hospodinovo stádo, jako David, Bohem vyvolený pastýř a obraz Mesiáše (srov. 2 Sam 5,1–2; 7,8; Ž 78,70–72). Pak po babylonském exilu jako v novém exodu (srov. Iz 40,3–5,9–11; 43,16–21) je Izrael přiveden do vlasti jako ovce ztracená a znovu nalezená, znovu přivedená od Boha na bujné pastviny a místa odpočinku (srov. Ez 34,11–16,23–31). Ovšem všechna evokativní síla našeho žalmu dosahuje vrcholu a naplnění v Pánu Ježíši, nachází svou plnost ve významu Ježíše „Dobrého pastýře“, který jde a hledá ztracenou ovci, který zná své ovce a dává za ně život (srov. Mt 18,12–14; Lk 15,4–7; Jan 10,2–4,11–18), On je cesta, a to správná cesta, která vede k životu (srov. Jan 14,6), světlo, které osvětluje temné údolí a překonává každý náš strach (srov. Jan 1,9; 8,12; 9,5; 12,46). On je velkodušný hostitel, který nás přijímá a zachraňuje před nepříteli, připravuje pro nás stůl svého těla a své krve (srov. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19–20) i onu definitivní mesiánskou hostinu v nebi (srov. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19–20). On je královský pastýř, král v mírnosti i v odpuštění, intronizovaný na slavném dřevě kříže (srov. Jan 3,13–15; 12,32; 17,4–5).

Draží bratři a sestry, žalm 23 nás zve, abychom obnovili svou důvěru v Boha a odevzdali se zcela do jeho rukou. Prosme tedy s vírou, aby nám Pán dopřál také na nesnadných cestách naší doby jít vždy po jeho stezkách jako stádo učenlivé a poslušné, aby nás přijal do svého domu ke svému stolu a dovedl nás k „pokojným vodám“, abychom v přijetí daru jeho Ducha mohli pít z jeho pramenů, zdrojů živé vody, která „tryská do věčného života“ (Jan 4,14; srov. 7,37–39).

Bollettino Vaticano 5. 10. 2011
Mezitimulky redakce Světla
Překlad -lš-

jak jsou vlažnými, neposlušnými a odbojnými pronásledovány ti, kteří zachovávají věrnost a s horlivostí a láskou slouží Pánu a církvi. Mezi takto pronásledované patřil i nedávno zesnulý Don Stefano Gobbi a mnoho kněží, kteří ho následovali. Na jeho pohřbu v Collevalenza poukázal kardinál Ivan Dias výslovně na shodu mezi jeho „Modrou knihou“ a proctvími Pána Ježíše Donu Michelinimu (str. 7), se kterými se právě seznamujeme na stránkách Světla. Jsou v nich věty, při kterých jde člověku mráz po zádech, protože nám už vyvstávají před očima konkrétní příklady bolestných skutečností, na které si Pán právem stěžuje. Bohatství a zajištěnost svádí silně k pohodlnosti, sebezalíbení, sebeuspokojení a samozřejmě odmítání nároků, sebezáporu a oběti. Sám papež konstatoval před nedávnem všeobecný úpadek víry a zesvětštění právě u nejbohatší církve našich sousedů. (A to se vůbec nepozastavil nad tím, kolik věřících tuto církev opustilo a opouští!)

Kam přijde papež nebo biskup, sejde se vždy dost lidí, aby budili dojem kvetoucí církve. Ale jaká je skutečnost? Rádi zavíráme oči před tím, co je znepokojující, a to nejen z obav před budoucností, ale především z obav o vlastní zabydlenost a pohodlí, z obav, abychom se nemuseli vrátit k náročnému životu lásky a oběti. Ale každý by se měl ohlédnout, co po něm zůstane. Zasloužím se svou opravdovostí aspoň o jednoho následovníka? Za Františkem táhly tisíce, protože jim zviditelňoval a přibližoval Ježíše Krista. To není výjimečný úkol pro výjimečné světce, to je úkol každého, kdo se chce nazývat křesťan (= druhý Kristus). Nežít pro sebe, ale pro Boha znamená otevírat dokořán brány jeho dobrotě a milosrdenství, protože tomu, kdo nic neodepře Bohu, ani Bůh nic neodepře. -Iš-

U příležitosti misijní neděle vám nabízíme návštěvu jedné nevěstní misijní katolické školy v daleké Tanzanii. Dříve než budete pokračovat v četbě tohoto textu, navštivte proto stranu pět. Setkáte se se starým osamělým františkánem, jehož příklad a situace nám názorně rozšiřují horizont, na co všechno bychom měli pomyslet, když se jedná o misijní problematiku v současném světě.

Vnějšímu pozorovateli by se mohlo zdát, že tento osamělý mohykan je výstřední jedinec donkichotského typu, který se chce postavit sám proti celému světu. Ale don Riccardo neseleduje nic jiného, než že jde zcela důsledně ve stopách svého svatého zakladatele. Následovníci se ovšem za ním nehrnou, dokonce ho opustili i vlastní spolubratři, protože na tak „strohý“ život nebyli připraveni. Problém tedy není v něm. Zdá se, že by v současné společnosti sám svatý František už sotva našel takové zástupy, jaké šly za ním kdysi. Je tedy třeba přizpůsobit se době? Slova evangelia znějí i dnes stejně jako tehdy ve 12. století. A nejen znějí, ale i platí. Například škola v Nane Nane pro stovky žáků může fungovat a plnit závažné misijní a kulturní poslání neuvěřitelným způsobem právě díky tomu, že stále platí známá Kristova slova: Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.

Na druhé straně P. Riccardo prožívá na vlastní kůži, že podstata těžkostí a problémů, se kterými musí každodenně bojovat, má své kořeny až na jeho rodném kontinentě, kde už zašlo přizpůsobování evangelia tak daleko, že vyústilo v jeho ignorování.

Misijní působení křesťanů není jen dílem těch, kteří přijali misijní kříž a vypravili se daleko od vlasti hlásat Boží království. Budování tohoto království v misijních zemích závisí na všech křesťanech. Každý z nás je na celém světě svým vlastním životem

buďto buduje, nebo zanedbává, nebo dokonce pustoší. P. Riccardo na základě vlastních zkušeností musí konstatovat: „V dějinách církve právě uplynulého století zůstane zapsáno obrácení Afriky a současně odpad Evro-

Na slovíčko

py. Čemu se divit? Každé semeno, aby se ujalo, a každá rostlina, aby se rozvinula, potřebuje životní podmínky. Křesťanství potřebuje pokoru a prostotu. Jestliže mu kromě toho chybí i velkodušnost a čistota, je s ním konec.“(!)

Hlasatelé evangelia v misijních oblastech dnes nemohou poukazovat na příklad praktického křesťanství v zemích, odkud přicházejí, naopak musí zakoušet spolu s těmi, které chtějí získat pro Krista, jak jíní „křesťané“ praktikují vůči domorodému obyvatelstvu doslova antievangelium. Nejen že bohatí nemají ochotu dělit se s nimi o něco ze své hojnosti a nadbytku, ale dokonce je systematicky olupují o jejich vlastní bohatství, které jim Stvořitel světil. Žalostný stav národů na jižní polokouli se stále prohlubuje v důsledku vykořisťování a zbídačování zemí, kterým se bohaté společnosti nemravne obohacují.

Výmluvným příkladem je ona Tanzanie: Není to absurdní, že je to jedna z nejchudších a hladovějících zemí, ačkoliv by jí měly patřit poklady, které z ní činí

třetího největšího vývozce zlata, ze kterého však lid této země nemá pražádný užitek? Ačkoliv je to situace více než absurdní, nikdo z odpovědných tohoto světa se nad tím nepozastavuje. Nadnárodní vlády se starají, jak prosadit všude „právo na potrat“,

ale zcela jim uniká právo domorodých národů na život a užitek z vlastního národního a přírodního bohatství.

Je to opravdu absurdní, jestliže se Evropa dohaduje, zda má nebo nemá uznat své křesťanské kořeny, když její praktické rozhodování a jednání už nemá s křesťanstvím nic společného. Kdyby dnes někdo dokázal vyčíslit, co všechno bohaté země zbídačenému jihu dluží, a měl moc přikázat tento dluh splatit, ocitl by se už tak ekonomicky krachující „bohatý Západ“ rázem na mizině.

Tyto do nebe volající nesrovnalosti jsou také jednou z příčin násilí a nepokojů, které sužují svět na tolika místech. Před dvaceti pěti lety měly společné modlitby v Assisi přispět k obnově míru mezi národy. Jaké to přineslo ovoce? Právě v následujícím období narostlo na světové scéně v nevidané míře pronásledování a utrpení křesťanů. Z území, kde žili křesťané celá staletí, utíkají v zoufalství jejich poslední zbytky. Za nenávistí, která stíhá tyto křesťany, stojí také zášť a závist vůči bohatým „křesťanským“ zemím, které si žijí nad poměry, protože jejich politická a hospodářská praxe i životní způsob je v přímém rozporu nejen s evangeliem, ale i s přirozeným zákonem. A tak se nám zcela bezděčně vynořují v paměti slova Hospodinova, která jsme citovali na začátku Editoriału: *Až pak se ti povede dobře, dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina! Nesmíš chodit za jinými božstvy národů, které jsou kolem tebe, aby Hospodin, tvůj Bůh, nevyhládl tě z povrchu země.*

Mohou světu pomoci modlitby pohanů? Existuje jen jedna jediná cesta: naše vlastní obrácení a pokání. Modleme se k svatým andělům a archandělům, aby nám přišli na pomoc a chránili nás ode všeho zlého, dokud nezměníme své smýšlení a nevrátíme se k radikálnímu zachovávání evangelia.

-Iš-

Pondělí 24. 10. 2011: 6:05 Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **7:00** Čteme z křesťanských periodik **7:05** Putování modrou planetou: Venezuela **7:40** Přejeme si... **7:55** P.S. **8:25** Na břehu řeky Svratky **8:45** Pro vita mundi (125. díl): Petr Jílek, KCLJ **9:05** Už nikdy více Vidomegon **9:25** Cesty za poznáním: Pienza **9:35** Příběhy z jiného světa **10:05** Nedělní čtení: 30. neděle v mezidobí **10:35** Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach **11:00** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **11:10** Noeland (45. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** OVCE.sk: Bez kožušeka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Popelka Nazaretská **12:45** Pěšák Boží **13:35** Baroko nad Cidlinou **13:55** Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:25** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **14:50** Noční univerzita: Boží záměr s člověkem - Dr. Cezary Mizia, Th.D. **16:00** H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Zhora dané: Vendelín Baláz **16:20** Štúdio AHA! **16:45** Salesiánský magazín [P] **17:00** NOEparáda (135. díl) [L] **18:05** Po hladině: Manželství [P] **18:25** Sedmihlásky **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Ako bol dedko proti výmennému obchodu [P] **18:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (8. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2011 **19:15** Ars Vaticana (2. díl) **19:25** Přejeme si... **19:40** H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **19:55** Z pokladů duše: Mons. Tomáš Holub - Ctnost mírnosti **20:00** Klapka s... (29. díl) [P] **21:05** Na koberečku (112. díl) **21:15** Redemptoristé na Slovensku **21:40** Obec Pobedim **21:50** Čteme z křesťanských periodik **22:00** MUDr. Jitka Krausová - Celibát ještě dnes? Ano! **23:05** Cesty za poznáním: Mekong Delta **23:15** Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:50** Noemova pošta 2011: říjen **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 25. 10. 2011: 6:05 H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Misionáři, cestovatelé lásky **6:45** Velkomoravský koncert (II. část) **8:20** Cesty za poznáním: Victoria Falls **8:30** Jan Pavel II., svědek Neviditelného **9:30** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **9:40** Polabský lužní les **10:00** Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Cesty za poznáním: Salzburg **10:40** MUDr. Jitka Krausová - Celibát ještě dnes? Ano! **11:40** Sedmihlásky **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Ako bol dedko proti výmennému obchodu **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (56. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Ars Vaticana (2. díl) **12:50** Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach **13:10** Tatram **13:35** Putování modrou planetou: Venezuela **14:10** Ekoauto (22. díl) **14:25** Kulatý stůl: Církevní majetek **16:00** H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Přejeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Kungliga Slottet **16:35** Cesty za poznáním: Louvre **16:45** Sestra Tereza Valsé Pantellini - místa a vzpomínky **17:20** Hermie a Stanley na táboře **17:55** Noeland (45. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Jesenný pláč [P] **18:40** Mezi pražci **19:10** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **19:20** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **19:30** Cesty za poznáním: Pienza **19:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2011 **20:00** Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Brecht, Belgie [P] **20:35** Misijní magazín (16. díl) [P] **21:35** Čteme z křesťanských periodik **21:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2011 **22:00** Cvrlikání (2. díl) **23:15** P.S. **23:45** Přejeme si... **0:05** Na břehu řeky Svratky **0:25** Štúdio AHA! **0:50** Baroko nad Cidlinou **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 26. 10. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2011 **6:20** Noční univerzita: Boží záměr s člověkem - Dr. Cezary

Mizia, Th.D. **7:30** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **7:40** Redemptoristé na Slovensku **8:05** Noeland (45. díl) **8:35** Sedmihlásky **8:40** Příběhy z jiného světa **9:05** Ars Vaticana (2. díl) **9:15** Broumovsko **9:30** Misijní magazín (16. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (29. díl) **13:05** Čteme z křesťanských periodik **13:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (8. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:35** P.S. **14:05** Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem **14:45** Na koberečku (112. díl) **14:55** Už nikdy více Vidomegon **15:15** Cesty za poznáním: Salzburg **15:25** Salesiánský magazín **15:40** Veneto **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2011 **16:15** Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:45** Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac [P] **17:00** GOODwillBOY VII. [P] **17:30** NOEparáda (135. díl) **18:35** V chalůpce a za chalůpkou: Jesenné listy [P] **18:45** Sedmihlásky **18:50** Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Brecht, Belgie **19:20** Když jsem byl malučký: Zpěváci 1995-2004 **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič [P] **20:15** P. Raniero Cantalamessa - Panna Maria - naše matka a sestra ve víře [P] **21:10** Na cestách víry: Mezináboženský dialog **21:40** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **21:50** H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **22:05** Historie nacismu (4. díl): demagogie zpracovává masy lidí [P] **22:35** Rhodos **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:35** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **0:05** H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Velkomoravský koncert (II. část) **1:45** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 27. 10. 2011: 6:05 H2Onews (140. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (8. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** Čteme z křesťanských periodik **6:40** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **6:55** Baroko nad Cidlinou **7:15** Platinové písničky (56. díl): Dechovka **7:45** Klapka s... (29. díl) **8:45** Cvrlikání (2. díl) **10:00** Kulatý stůl: Církevní majetek **11:30** Přejeme si... **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Jesenné listy **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Velkomoravský koncert (II. část) **13:40** Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru v pátek 19.8.2011: Světové setkání mládeže v Madridu **16:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2011 **16:55** Putování modrou planetou: Venezuela **17:30** Ars Vaticana (3. díl) [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **18:00** Děti Ventanas **18:25** Sedmihlásky **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Štvrťpánočky [P] **18:40** Jan Pavel II., svědek Neviditelného **19:40** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (50. díl) [P] **21:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **21:20** P.S. [P] **21:50** Přejeme si... **22:10** Cesty za poznáním: Salzburg **22:20** Octava dies (642. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** První hodina **23:15** Na břehu řeky Svratky **23:35** Polabský lužní les **23:50** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **0:05** GOODwillBOY VII. **0:35** NOEparáda (135. díl) **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 28. 10. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **6:30** P. Raniero Cantalamessa - Panna Maria - naše matka a sestra ve víře **7:20** Klapka s... (29. díl) **8:20** Salesiánský magazín **8:35** NOEparáda (135. díl) **9:35** Na koberečku (112. díl) **9:50** Noeland (45. díl) **10:20** Zatoulané pohádky [P] **11:05** Hermie a Stanley na táboře **11:40** Sedmihlásky **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Štvrťpánočky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Ars Vaticana (3. díl) **12:30** Havíři začali hrát **13:20** BET LECHEM -

CÍRKEVNÍ ŠKOLY V PRAZE, JEČNÁ 33

Církevní střední zdravotnická škola Jana Pavla II. (obor zdravotnický asistent), Střední odborná škola sociální svatě Zdislavy (obor sociální činnost, obor veřejnoprávní činnost) a Vyšší odborná škola zdravotnická SRMR (obor diplomovaná všeobecná sestra) Vás srdečně Vás zvou na **dný otevřených dveří: 7. 11. 2011, 22. 11. 2011, 1. 12. 2011 a 18. 1. 2012 vždy od 17 hodin. Adresa a kontakt: Ječná 33, 120 00 Praha 2 • www.skolajecna.cz • e-mail: skolajecna@skolajecna.cz • tel. 224 941 578 nebo 224 942 179.**

Milí čtenáři Světa, v 40. čísle byla uveřejněna upoutávka na knihu pana kardinála Angela Comastriho „**Anděl Páně mi přinesl poselství**“. K tomu upřesňujeme: Uvedený název knihy je překladem názvu německého vydání „Der Engel des Herrn brachte mir die Botschaft“. Italský originál má však název „L'angelo mi disse. Autobiografia di Maria“, kniha byla přeložena do češtiny Marií Reschelovou a vydalo ji nakladatelství Paulínky v roce 2008 pod názvem „**ANDĚL MI ŘEKL. MARIA VYPRÁVÍ...**“. Kniha je stále k dostání - brož., 124x200 mm, 128 str., 175 Kč.

vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **13:40** U Pastýře: s Janem Vokálem, novým biskupem královéhradeckým **14:45** Rok na Svatém Hostýně **15:35** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (8. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **16:15** Příběhy z jiného světa **16:40** Broumovsko **17:00** Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci [L] **18:20** Cesty za poznáním: Dachstein caves **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Ako Mesiac posvietil dedkovi [P] **18:40** Sedmihlásky **18:45** Misijní magazín (16. díl) **19:45** Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zeměřel [P] **20:00** Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **20:45** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **21:10** Expedice Židi [P] **22:05** Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí [P] **22:35** Jan Pavel II., Svědek Neviditelného **23:35** Historie nacismu (4. díl): demagogie zpracovává masy lidí **0:10** Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zeměřel **0:20** Putování modrou planetou: Venezuela **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 29. 10. 2011: 6:05 Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zeměřel **6:15** P.S. **6:45** Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac **6:55** Už nikdy více Vidomegon **7:15** BET LECHEM - vnitřní domov (13. díl): svatý Leopold Mandič **7:30** Cesty za poznáním: Salzburg **7:40** Hermie a přátelé: Dát nebo brát? [P] **8:15** Noeland (45. díl) **8:45** Sedmihlásky **8:55** NOEparáda (135. díl) **10:00** GOODwillBOY VII. **10:30** Ohlédnutí za WYD MADRID 2011: Mše svatá s českými poutníky v sobotu 20. 8. 2011 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **12:25** Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Noekreace aneb Vandrování (110. díl) **13:20** Evangelium: Vzpomínka na všechny věrné zeměřel **13:35** Cvrlikání (2. díl) **14:45** Baroko nad Cidlinou **15:05** Platinové písničky (56. díl): Dechovka **15:40** Pro vita mundi (99. díl): MUDr. Jiří Holásek [P] **16:25** Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem **17:05** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:40** Sedmihlásky **17:50** V chalůpce a za chalůpkou: Ako Mesiac posvietil dedkovi **18:00** Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov [P] **18:25** Misijní magazín (16. díl) **19:25** Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí **20:00** Ztracen v oblacích **21:30** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **22:15** Zpívá CELÁ rodina **22:30** První hodina **22:55** Noční univerzita: Boží záměr s člověkem - Dr. Cezary Mizia, Th.D. **0:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2011 **0:20** Příběhy Růžencového oltáře **0:45** Zvečené šupolím **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

ÚČTA K ŽIVOTU A GYNEKOLOGIE

S požehnáním brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a litoměřického biskupa Jana Baxanta proběhlo v Brně první česko-slovenské setkání gynekologů, kteří se hlásí ve své praxi k účtům k životu. Diskutující se shodli na tom, že být věřící lékař, hlásit se k účtům k životu, k respektování života od početí po přirozenou smrt, to neznamená jen „nedělat potraty“. I když také tento požadavek je na mnoha gynekologických odděleních nemocnic velice těžko akceptován, mnoho věřících lékařů již tuto situaci nezvládá, a pokud se vůbec na oddělení dostanou, z oboru postupně odcházejí. Nejedná se jen o obecně známé potraty do 12. týdne těhotenství, označované jako interrupce, ale i situace na porodním sále, kde se provádějí potraty okolo 20. týdne těhotenství z důvodu podezření na vývojové vady miminka. Obecně panuje shoda, že hormonální antikoncepce a nitroděložní tělíčko má spoustu negativních vedlejších účinků na zdraví uživatelky a nikdy nelze vyloučit jejich potratový účinek. Z toho vyplývá, že věřící lékař by neměl předepisovat hormonální antikoncepci či zavádět nitroděložní tělíčko. Ekonomický tlak je ale veliký a ne každý lékař nalézá odvahu se vzeprít současné antikoncepční mentalitě. Mnozí lékaři, kteří pracují v zaměstnaneckém poměru, si nenechávají antikoncepci předepisovat, protože by „nevěděli pro svého zaměstnavatele“, a soukromé ambulance, kde se antikoncepce nepředepisuje, jsou ekonomicky ztrátové. V nemocnicích lékaři řeší problém provádění sterilizace. Živá diskuse se rozvinula nad otázkou testů na vývojové vady – jejich etických problémů a všech důsledků podstupování těchto testů, role gynekologa v orientaci nastávajících rodičů v této problematice. Původně plánované dvě hodiny utekly velice rychle. Zdaleka se nestihly probrat všechny okruhy, které gynekology v ambulancích či v nemocnicích trápí, jako je zásadní nepředepisování hormonální antikoncepce ani z tzv. léčebných důvodů, problematika očkování proti HPV, které bývá mylně prezentováno jako očkování proti rakovině, otázky různých praktik umělého oplodnění. Zůstala otevřená otázka, jaká je úloha gynekologa v podpoře sexuální zdrženlivosti před svatbou, v podpoře manželské věrnosti a respektování vědomí plodnosti. I proto jsme se rozešli s tím, že po tomto prvním by měla následovat další, tak potřebná setkání.

MUDr. Lázníčková (www.cenap.cz)

Centrum pro rodinný život v Olomouci a Centrum pro rodinu Prostějov zvou odvdovělé z celé diecéze **v sobotu 12. 11. 2011 do Olomouce na SETKÁNÍ PRO ODVDĚLÉ**. Setkání se uskuteční **od 9.30 do 15 hod. v budově kurie** (2. patro, Biskupské nám. 2, Olomouc) **a v kapli sv. Anny u katedrály**. Přednášet budou: 9.30–10.30 hod. P. Josef Šich: Od stavu neštěstí ke zvláštní Boží ochraně • 10.45–11.45 hod. Bc. Marcela Řezníčková: Vždyť jako smrt je silná láska – vdovy v Písmu • 12.15–13.30 hod. MUDr. Jitka Krausová: A co teď – cesta jde dál. Zakoření setkání bude **ve 14 hod. mši svatou pro účastníky** v kapli sv. Anny u katedrály sv. Václava. Pokud přijedete na setkání pro odvdovělé v Olomouci a je to ve vašich možnostech a silách, můžete podpořit dobrou atmosféru buchtou či koláčem vlastní výroby, jablíčkem ze zahrádky apod. Jistě to naše vzájemné úsměvy rozšíří ještě víc a bude nám společně o přestávkách ještě „sladčeji“. Není podmínkou účastit! **Blíže informace na adrese:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc • tel. 587 405 250-3 • e-mail: reznickm@arcibol.cz • internet: www.rodinnyzivot.cz.

Římskokatolická farnost Vejprty, Orel jednota Chomutov a sdružení katolické mládeže Juventutem Vás zvou na **SLAVNOST KRISTA KRÁLE DO KOSTELA VŠECH SVATÝCH VE VEJPRTECH V KRUSNÝCH HORÁCH**. Mše svatá **podle klasického římského ritu** bude sloužena **v neděli 30. 10. 2011 v 15 hodin** – celebrant dp. Šimon Polívka, farář vejprtský. **Informace:** poutvejprty@seznam.cz, mobil 777 991 051, pozvánka na <http://orel-zsv.ic.cz> – Akce.

Liturgická čtení

Neděle 23. 10. – 30. neděle v mezidobí
1. čt.: Ex 22,20–26
Ž 18(17),2–3a.3bc–4,47+51ab
Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má silo!*)
2. čt.: 1 Sol 1,5c–10
Ev.: Mt 22,34–40
Slovo na den: Miluj svého bližního jako sám sebe.

nebo Den modliteb za misie
1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 98(97),1,2–3ab.3cd–4,5–6
Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
2. čt.: Řim 10,9–18
Ev.: Mt 28,16–20
(nebo jiná čtení z Lekt. VI/1)
Slovo na den: Do Galileje.

Pondělí 24. 10. – nez. pam. sv. Antonína Marie Klareta
1. čt.: Řim 8,12–17
Ž 68(67),2+4,6–7ab.20–21
Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)
Ev.: Lk 13,10–17
Slovo na den: Nemohla se napřímít.

Úterý 25. 10. – ferie
1. čt.: Řim 8,18–25
Ž 126(125),1–2ab.2cd–3,4–5,6
Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
Ev.: Lk 13,18–21
Slovo na den: Horčičné zrno.

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela
1. čt.: 1 Král 8,22–23,27–30
Ž 84(83),3,4,5+10,11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)
2. čt.: 1 Kor 3,9c–11,16–17
Ev.: Mt 16,13–19
(nebo jiná čtení z Lekt. V)
Slovo na den: Skála.

Středa 26. 10. – ferie
1. čt.: Řim 8,26–30
Ž 13(12),4–5,6
Odp.: 6a (*Dívěruji v tvé slitování, Hospodine!*)
Ev.: Lk 13,22–30
Slovo na den: Nepravosti.

Čtvrtek 27. 10. – ferie
1. čt.: Řim 8,31b–39
Ž 109(108),21–22,26–27,30–31
Odp.: 26b (*Zachraň mě, Hospodine, podle svého slitování!*)
Ev.: Lk 13,31–35
Slovo na den: Třetího dne dosáhnu svého cíle.

Pátek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy
1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 19(18),2–3,4–5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Lk 6,12–19
Slovo na den: Sestoupil z hory.

Sobota 29. 10. – nez. sobotní pam. Panny Marie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)
1. čt.: Řim 11,1–2a.11–12,25–29
Ž 94(93),12–13a.14–15,17–18
Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)
Ev.: Lk 14,1,7–11
Slovo na den: Všiml si, jak si hosté vybírají přední místa.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. ŘÍJNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 10.	PO 24. 10.	ÚT 25. 10.	ST 26. 10.	ČT 27. 10.	PÁ 28. 10.	SO 29. 10.
Antifona	919 1029	934 1045	949 1061	964 1077	980 1096	1673 1892	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	783 881	784 883	784 883	786 884	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	920 1029	935 1045	949 1062	964 1078	981 1096	1567 1771	1666 1883
Antifony	920 1030	935 1046	950 1062	965 1079	981 1097	1674 1893	1014 1132
Žalmy	921 1030	936 1046	950 1063	965 1079	981 1097	813 914	1014 1132
Krátké čtení a zpěv	923 1033	938 1049	953 1066	969 1083	985 1101	1674 1894	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	723 815	939 1050	953 1066	969 1083	985 1101	1675 1894	1669 1886
Prosby	924 1034	939 1050	953 1066	969 1084	985 1101	1675 1894	1655 1886
Závěrečná modlitba	723 816	1566 1770	954 1067	970 1084	986 1102	1568 1771	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	925 1035	940 1051	954 1067	970 1085	986 1103	792 890	1018 1137
Antifony	925 1036	940 1051	955 1068	971 1085	987 1103	1004 1121	1019 1138
Žalmy	926 1036	940 1052	955 1068	971 1085	987 1103	1004 1121	1019 1138
Krátké čtení	927 1038	943 1054	957 1070	973 1088	989 1106	1676 1895	1021 1141
Závěrečná modlitba	723 816	943 1054	957 1071	973 1088	990 1106	1568 1771	1022 1141
Nešpory:							
Hymnus	915 1024	929 1039	944 1056	959 1072	975 1090	991 1108	1677 1897
Antifony	916 1025	929 1040	945 1057	960 1073	976 1091	992 1109	1678 1897
Žalmy	916 1025	930 1040	945 1057	960 1073	976 1091	992 1109	1678 1897
Kr. čtení a zpěv	918 1027	933 1043	947 1060	962 1076	979 1094	995 1112	1680 1900
Ant. ke kant. P. M.	722 815	723 816	948 1060	962 1076	979 1094	995 1112	1681 1900
Prosby	918 1028	933 1044	948 1060	963 1076	979 1095	995 1112	1681 1900
Záv. modlitba	723 816	723 816	1566 1770	963 1077	980 1095	996 1113	1568 1771
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2012

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2012 BUDE 11 Kč

1. Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenku uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
2. Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2012.

Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 7. prosince 2011 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
3. Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
4. Ti zájemci, kteří ještě **týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2012 se zasíláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticcem.cz
Složenku vložíme do první zásilky Světla. Pololetní předplatné 1 kusu týdně činí 286 Kč, roční 572 Kč.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10-19 kusů** - 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20-49 kusů** - 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** - 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** - 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2012 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a 10% slevu z prodejních cen některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

www.maticcem.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticcem.cz; http://svetlo.maticcem.cz); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticcem.cz, tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticcem.cz, tel.: 587 405 431, www.maticcem.cz, inzerce: knihy@maticcem.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.